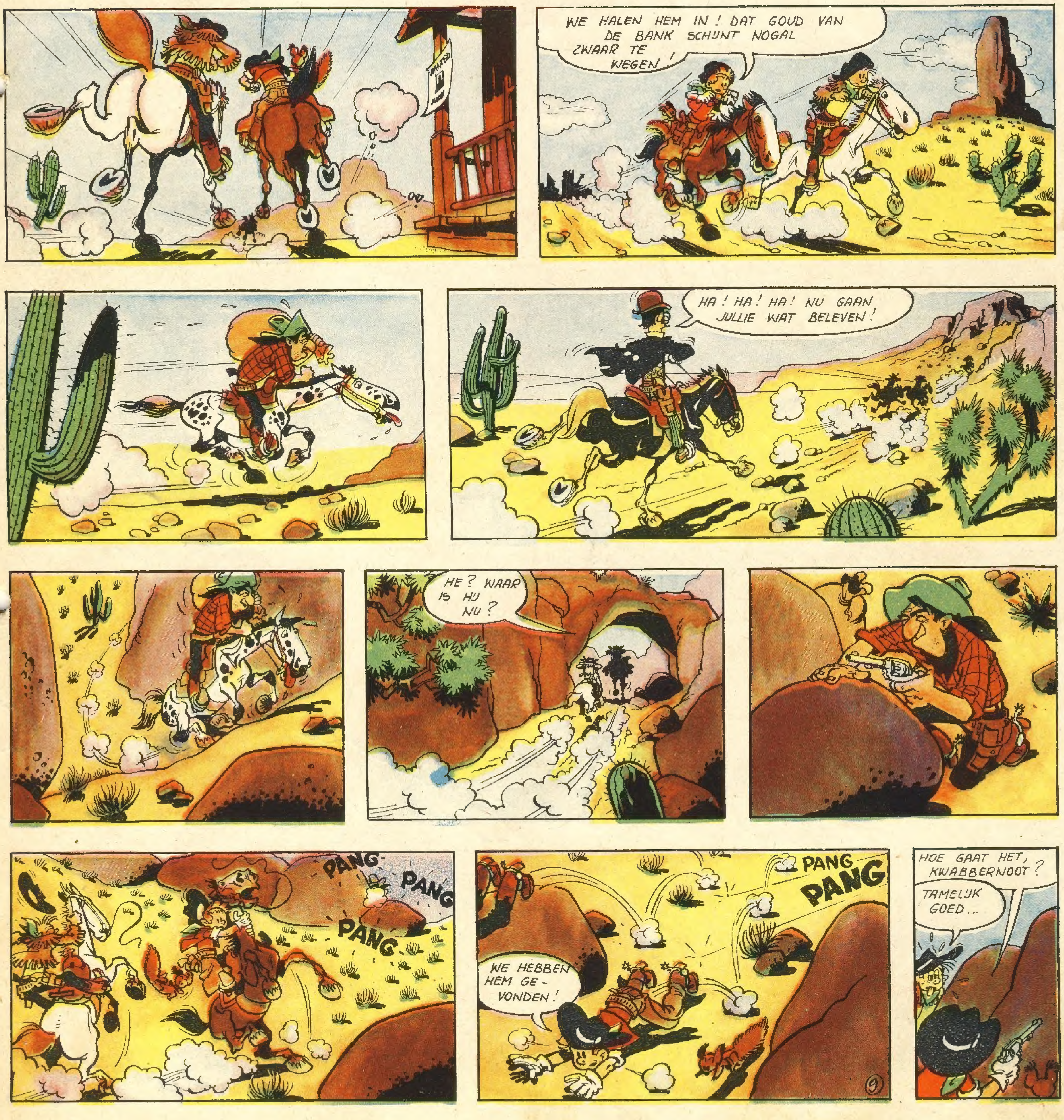
WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 523. — 6 APRIL 1950. — 24 BLZ.

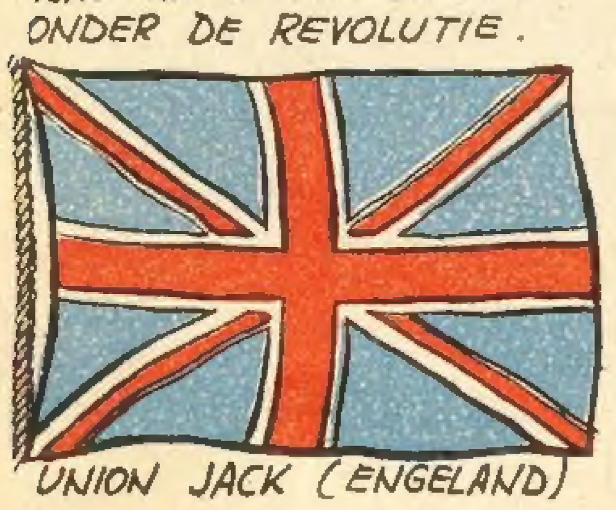
LUCKY LUKE

OP HET OGENBLIK DAT LUCKY EEN PAAR COW-BOY-LIEDJES WIL TEN BESTE GEVEN WORDT DE AVONDRUST PLOTS VERSTOORD.

VLAG VAN DE FRANSE VLOOT ONDER DE REVOLUTIE.

UNION JACK (ENGELAND)

DE KAAPVAART.

Tussen een ZEEROVER en een KAPER is er een groter verschil dan je misschien denkt. Luister maar eens even. Een zeerover is een misdadiger, die al de schepen aanvalt, waarvan hij buit verwacht en dat zelfs in tijd van vrede en zonder zich om de wet te bekommeren. Een kaper daarentegen is een zeeman, die niet tot de oorlogsvloot behoort, maar aan wie door de koning een « KAPERBRIEF » is uitgereikt, die hem wettelijk de macht verleent, in naam van het land, de vijandelijke handelsschepen aan te vallen.

In Engeland reikte Cromwell de eerste kaperbrieven uit. In Frankrijk kreeg de KAAPVAART haar eigen wetten onder LODEWIJK XIV in de XVIIe eeuw. Deze wetten bepalen onder meer dat een kaper een borg moet storten, om de eigenaars van de schepen, die wederrechtelijk werden veroverd, te vergoeden. Er bestond zelfs een rechtbank die besliste of de KAPER WETTELIJK of ONWETTELIJK gehandeld had. In het eerste geval werd de lading verkocht en de opbrengst werd verdeeld tussen de staat, de reder, de kaperkapitein en zijn matrozen. In het tweede geval werd de eigenaar schadeloos gesteld.

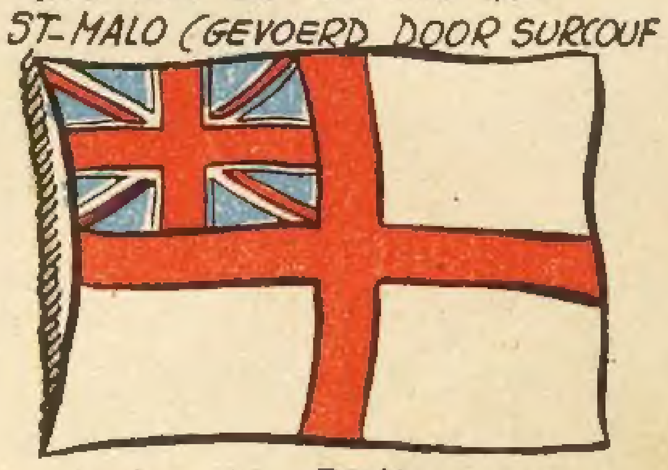
Een kaperkapitein is ook in het bezit van « vrijbrieven », die zijn officieren toelaten de gekaapte schepen naar een haven te brengen. In sommige gevallen was hij ook gemachtigd tot het verhandelen van de buitgemaakte goederen. De kapitein die geen kaperbrief bezat, mocht zich enkel verdedigen als hij aangevallen werd.

De kaperschepen hadden maar een kleine tonnemaat (200 T. - 10 à 14 kanonnen) lagen laag op het water, maar waren zeer snel. Hun gewone tactiek in de aanval was het enteren. Het aantal leden der bemanning was altijd zo groot mogelijk. Op ieder kaperschip was er een secretaris, een officiële opnemer en een dokter. Deze laatste werd slecht betaald, maar wist dan ook weinig of niets van geneeskunde af.

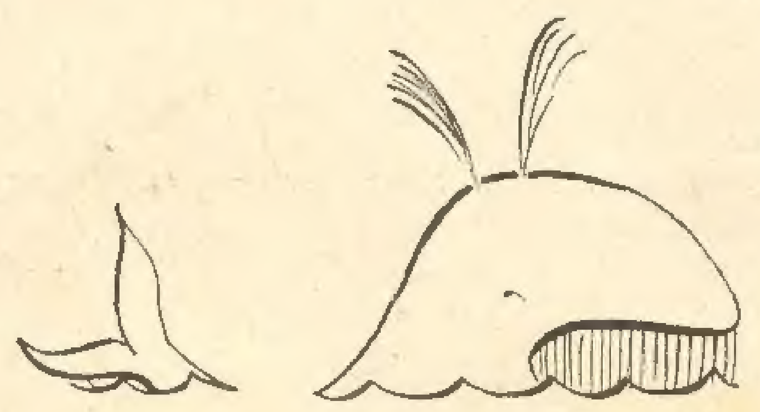
De reders van St.-Malo, die om zo te zeggen enkel leefden van de kaapvaart, hadden een soort verzekeringsmaatschappij gesticht, die diegenen onder hen schadeloos stelden, wier kaperschepen vernield of buitgemaakt werden. Gewoonlijk werden de gevangen kapers niet behandeld als krijgsgevangenen, maar werden ze in de boeien geklonken of tot de galeien veroordeeld.

Gedurende heel de tijd van de gevangenschap van de kaper moest de reder zorgen voor het onderhoud van diens familie. Die onkosten werden echter afgetrokken van het aandeel in de buit.

VLAG VAN DE KAPERS VAN ST-MALO (GEVOERD DOOR SURCOUF

VLAG V.D. ROYAL NAVY

NEEN, DAT IS GEEN BRANDSPUIT !

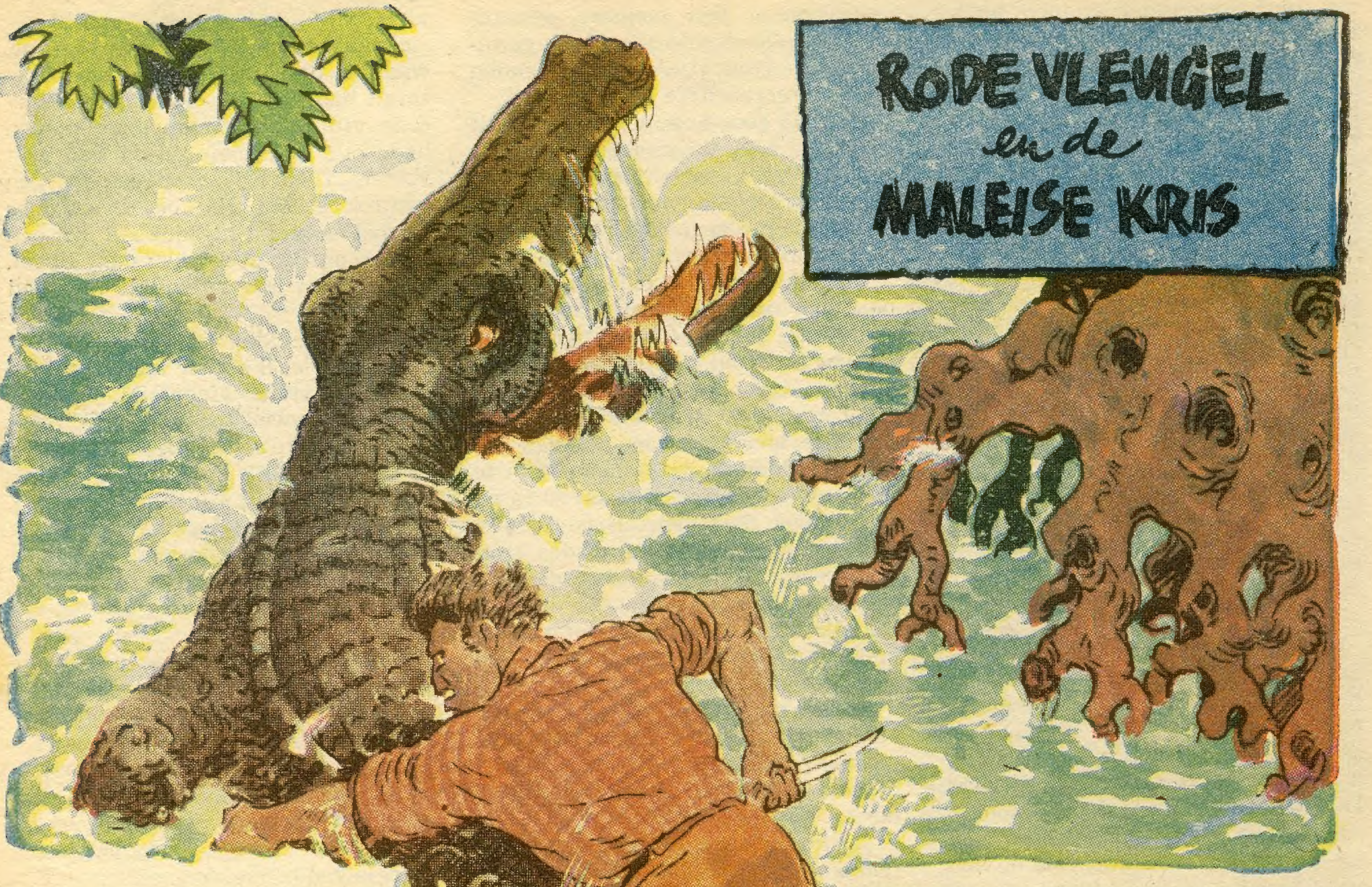
Misschien heb je ergens in een oud boek gelezen van walvissen die een dubbele stroom water de lucht inspoten.

Vroeger werd dat algemeen aanvaard. — Er werd beweerd dat de walvissen met open muil de zee doorkliefden om hun prooi gemakkelijker op te vangen. Het water dat aldus in hun muil dringt zouden ze door hun neusgat uitspuiten.

In werkelijkheid spuit de walvis geen water uit, maar verdichte waterdamp.

Zijn lichaamstemperatuur is zo hoog dat de lucht die hij uitademt condenseert en bevriest wanneer ze met de koude lucht in aanraking komt. Vergeet niet, dat de walvis alleen in koude streken leeft. Dus net hetzelfde als wat er met je eigen adem in de winter gebeurt. Dat is alvast iets wat je met een walvis gemeen hebt...

RODE VLEUGEL en de MALEISE KRIS

(21)

KORTE SAMENVATTING. In zijn strijd tegen de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens naar Borneo begeven. Ze varen de Toesan op, die hen diep in het binnenland brengt. De helpers van de Grote Baas : Chinezen, 'n soort gorilla-mensen, en de drie H's krijgen ruzie. De Grote Baas komt tussenbeide. De volgende dag kantelt de kano der drie H's. Hudson en Harris worden onmiddellijk kopgevist maar Herbert wordt door de krokodillen ingesloten.

Een ogenblik scheen het, of de snelheid van man en dier gelijk was. Zou Herbert er toch in slagen te ontsnappen ? Maar dan vertraagde plots zijn vaart. Hij was moe. Zijn doornatte kleren hingen hem zwaar om het lichaam en sleurden hem de diepte in. De krokodil kwam gevaarlijk dichtbij, maakte zich al klaar om toe te happen, sperde de muil al half open...

Ontzet en geboeid sloegen de mannen van de expeditie de gruwelijke wedren gade. Niemand kon helpen, want de prauwen waren te ver van Herbert, opdat nog een van hen het stoute stukje kon wagen, waarmee Jin-Ho Harris' leven had gered. De prauw zou niet meer op tijd komen.

Toen klonk een plons en een paar ogenblikken later zag men, rechts van de krokodil, het hoofd van Tounar opduiken met de kleine oogjes halfdicht.

— Maar dat is zelfmoord !

— Wacht, ik...

Wat toen gebeurde was bijna een wonder.

Herbert, die hulp zag opdagen, scheen nieuwe kracht te krijgen. Hij wierp zich vooruit en zwom uit alle macht, zodat de krokodil hem niet bereiken kon. Het beest sloeg zijn blik niet van zijn prooi af, zodat de krokodil de nieuwe vijand niet zag, die naast hem was komen opdagen. Een ogenblik zwommen Tounar en de krokodil naast elkaar. Toen spande Tounar al zijn spieren, slingerde zich half uit het water en zwaaide zich bovenop de rug van de krokodil. Verrast hield die een ogenblik stil, één seconde maar. Doch dit was lang genoeg voor Tounar : hij klemde zich met armen en benen vast om het harde, gepantserde lijf.

Toen begon de echte strijd ! Het monster wrong zich in alle bochten, sloeg met zijn grote staart door het water en een ogenblik zweefde dit geduchte wapen vlak boven Tounar's hoofd. Maar de Filippijn lag voorover op het dier en was niet te raken. De krokodil sperde de muil open, maar zonder de vijand te kunnen beetgrijpen. Toen zag men het beest duiken, weer bovenkomen, zich wringen, opspringen uit het water, als een dolleman te keer gaan, heen en weer rukken. Maar Tounar lag onbeweeglijk vastgeklemd op de harde rug en liet zijn gruwelijk rijdier niet los.

Intussen was een prauw van de Chinezen naar Herbert toe geroeid en de drenkeling werd opgepikt. Heel de expeditie staarde nu in angstige en bijna ondraaglijke spanning naar de strijd van Tounar tegen het monsterachtige kruipdier. Zou Tou-

nar lang weerstand kunnen bieden aan het geweld van zijn vijand ?

— Hij kruipt vooruit !

De Grote Baas was het, die deze kreet slaakte. Toen begrepen de anderen, wat Tounar van plan was. Stukje bij beetje, heel langzaam, schoof hij naar voren op de rug van het dier, telkens als het wat rustiger werd. Steeds dichter en dichter bij de nek. In een van de handen, die hij om de buik van het beest geslagen had, hield hij vast en zeker zijn dolk. Op het ogenblik, dat hij de plaats van het hart zou bereiken, zou hij de buik van het monster openrijten en zijn wapen in het hart van het ondier ploffen

Het was een huiveringwekkend waagstuk. De Grote Baas wist, dat de Filippijnen in het binnenland dikwijls die taktiek gebruikten, als ze midden in de rivier door een krokodil verrast werden.

Plots maakte het beest een sprong, ontzaglijker dan al wat hij tevoren had gedaan. Het gooide zich helemaal om en plonsde met zijn rug naar onder in het water. Het probeerde Tounar te verpletten onder zijn gewicht. De buik van de krokodil lag bloot en op die buik zagen de mannen Tounars hand, die rood was. Ook de dolk was rood. En rood van bloed was ook de buik van de krokodil. Die hand woelde wanhopig in de gapende wonde, zocht naar de slagader, om het leven van het beest voorgoed af te snijden en een einde te maken aan dit gruwelijl tafereel.

De krokodil draaide zich weer om en begon rond te zwemmen. En uit de prauwen ging een kreet van afschuw op :

— Tounar is verdwenen !

Inderdaad, Tounar zat niet meer op de rug van het beest. Tounar was verdwenen in de diepte van de Troesan.

De Grote Baas stond langzaam op. Grote bloedvlekken spreidden zich uit op het watervlak rond de krokodil, wiens bewegingen lomer en trager werden. Het beest was dodelijk gekwetst. Maar was het er werkelijk in geslaagd, Tounar onder water te doden of te verdrinken ?

Vlakbij een der prauwen dook een hoofd boven het water. Een vrolijk geknor... Het was Tounar. Tounar, die gaaf en gezond terugkwam van zijn huiveringwekkende jacht.

Hij klom lenig in het bootje, ging achteraan zitten en lachte. En deze keer lachte hij werkelijk Zijn mond was breed opengespleten en uit zijn keel kwam een diep geluid met kleine schokjes. Tounar lachte en begon dan met zijn vuist op zijn borst te kloppen, zo hard, dat het in de jungle-tunnel als een gong boven het gebruis van de rivier uitklonk.

Toen barstte in alle prauwen uitbundig gejuich los. Tounar was ineens de grote man. Tounar, de vorst van de jungle, had een der gevaarlijkste vijanden van het oerwoud overwonnen. Een monster, gepantserd met ijzerharde schubben, gewapend met twee rijen scherpe tanden en een vervaarlijke staart.

Het had geen haar gescheeld, of dit avontuur had de expeditie van de Rode Vleugel een lelijke knauw toegebracht. Maar in werkelijkheid was het een echte zegen voor de expeditie geworden.

Van die dag af voelden alle mannen zich onderling verbonden door een sterke band van kameraadschap. Er was niemand, die nog aan rassenverschil dacht. De drie H's vergaten nooit meer, hoe de Chinezen en Tounar hun leven gewaagd hadden om hen te redden. Ze begonnen elkaar te bewonderen en voelden, dat ze in de strijd tegen de Maleise Kris, die niet ver meer was, op elkaar zouden kunnen rekenen. Het waren allemaal harde kerels, onverschrokken en moedig, die liever in het gevecht zouden omkomen, dan hun kameraden in de steek te laten.

En het verbluffendste van al : op een goeie dag kon je Harris zien discussiëren met Jin-Ho over de handigheid van de zakkenrollers in de haven van Singapoer !

— Harris is me zo even komen vertellen, zei Joe, dat, als Jin-Ho te Singapoer in zijn handen gevallen was, toen hij daar nog politie-man was, de Chinees heel gemakkelijk zijn uniform had kunnen weggappen, zonder dat hij het zelfs merkte ! Hij is gewoon stom van verbazing voor de kundigheden van de Chinees.

— Maar jij hebt het beste nog niet gehoord ! Een gesprek van Hudson met Tounar Het is zover, dat Tounar voldoende woorden bij elkaar heeft kunnen scharrelen, om Hudson uit te leggen, hoe je tegen een boa constrictor moet vechten.

— Ik hoop, dat we die wetenschap nooit nodig zullen hebben..

— Hudson scheen ook niet erg in te stemmen met het enthousiasme van Tounar. Weet je, Tounar droomt er nu van, een boa constrictor te ontmoeten om zijn leerling een lesje te kunnen geven. Maar Hudson schijnt zijn goede bedoelingen niet te appreciëren

— Joe, als jij Tounar eens ging vragen, om je enkele lessen te geven in het aanpakken van de boa !

— Wel, zei Joe, Jan en Henry kunnen dat beter gebruiken. Die krijgen ze niet dood met vogelpikpijltjes

Daarmee had Jan meteen genoeg van het onderwerp en gooide hij de conversatie over een andere boeg.

HOOFDSTUK XXIV

DE DORPEN DER KELABIETEN

NAARMATE de expeditie dieper het binnenland indrong hadden ze meer en meer van de vochtigheid te lijden. Het had nog geen enkele keer geregend, maar de lucht boven de rivier en de jungle was klam en kleverig van nattigheid. Nu begreep Joe, waarom de Grote Baas ervoor gezorgd had, dat elk lid van de expeditie vijf paar laarzen meegenomen had. Zijn schoenen rotten aan zijn voeten. Toen hij ze op een morgen aantrok, schoot zijn voet dwars door de zool en moest hij hinkend met één schoen aan op zoek gaan naar Karel, om een paar laarzen van de voorraad te vragen.

Op een middag draaide de prauw van de drie H's zich ineens om en kwam de rivier afgevaren, naar de andere prauwen toe.

— Opgelet, zei de Grote Baas. Er is waarschijnlijk onraad

Maar de drie H's gaven geen alarm. Toen ze dicht genoeg waren om verstaan te worden, riep Harris :

— Wat hogerop ligt een dorp.

— Hebben de bewoners jullie gezien ?

— Er waren juist twee jagers, die op het punt stonden, het bos in te trekken. Ze zijn schreeuwend naar het dorp gerend !

— Hm.. dat belooft een prettig onthaal te worden, mompelde Karel.

— Dat zou me tegenvallen, zei de Grote Baas. Ze staan bekend als erg vredelievende mensen.

— Maar... « Kelabieten ».. wil dat in hun taal niet zeggen « koppensnellers » ?

— Zeker, maar ze hebben die slechte gewoonte afgelegd !

— Daar ben ik nog zo zeker niet van, bromde Karel.

— Zullen we liever de proef op de som nemen ? stelde Jan voor. We zullen Karel als afgezant sturen en als de Kelabieten werkelijk hun naam eer aandoen en ze de nobele tradities van hun voorvaderen nog niet vergeten zijn, zullen we 't gauw genoeg ontdekken.

— Je bent een voorstander van traditie, naar ik hoor.

— Niets is me dierbaarder dan traditie.

— Dan is het misschien wenselijker, jou als afgezant te sturen. Het zal de gelukkigste dag van je leven worden, als je ziet, dat ze de traditie trouw gebleven zijn en ze je hoofd afsnijden.

— En wat een mooi effect zou dat hoofd maken, op een lans gestoken of op een paal bij de ingang van 't dorp.

Intussen had de Grote Baas ernstig zitten nadenken. Hij vroeg aan Karel de kist geschenken en haalde er een stel halssnoeren en enkele meter rode stof uit.

— Ik zal overstappen in de prauw der drie H's en ik zal eens gaan kijken wat die lui in het dorp te vertellen hebben. Jullie roeien naar de oever, maar komen niet aan land en houden jullie klaar om in alle haast te vertrekken, als de poging slecht zou aflopen.

Hij klom op de andere prauw over en ging vooraan zitten. Voor hij het

vertreksein gaf, wierp hij nog een blik op z'n karavaan en zei kort :

— Als er iets gebeurt, dan neemt Karel het bevel van me over !

— Goed, Baas.

Onderdrukte angst schroefde de jongens de keel dicht, toen ze langzaam verder pagaaiden.

Toen de prauw van de Grote Baas tegen de wal stiet, kwam een grote drom Kelabieten naar hem toegerend. Vooraan liepen kinderen en jongelui te dansen. Dan volgden de vrouwen, wat angstig en schuw. De mannen bezetten de twee flanken en naderden omzichtig de oever. Ze droegen de traditionele wapens van de Kelabieten : lans, werpspies en... blaaspijp.

De Grote Baas ging rechtop in het bootje staan en maakte een brede zwaai met zijn armen. De taterende troep zweeg onmiddellijk. Dan draaide hij zich om en raapte achter zich in de boot de halssnoeren en het stuk rood lijnwaad op en zwaaide ermee.

Een enthousiast gegil onthaalde dit onverwacht gebaar. Gerustgesteld sprong de Grote Baas op de oever en gaf Hudson en Harris een teken, hem te volgen. Toen hij naderde, deinsden de vrouwen en kinderen achteruit en maakten een gang vrij tot aan de krijgers. Daar stond een man, die groter was dan de anderen en twee witte kakatoepluimen droeg, die op zijn oren afhingen. De Grote Baas was zeker, dat hij zich niet vergiste, en stapte regelrecht naar hem toe, met een glimlach op de lippen.

Harris en Hudson volgden, eveneens met hun vriendelijkste gezicht. Maar intussen hielden ze een wakend oog op de menigte.

Intussen waren ook de andere prauwen langs de oever gaan liggen. Jan stiet Henry aan.

— Zeg eens, ze schijnen de Grote Baas met alle eerbewijzen en plichtplegingen te ontvangen !

Inderdaad, er stegen luide juichkreten uit de menigte op. De Grote Baas had het opperhoofd van de stam zijn geschenken aangeboden en deze had hem twee keer op de rechter en een keer op de linker schouder geklopt.

Toen had de Grote Baas hetzelfde maar gedaan : twee keer op de rechterschouder van het opperhoofd geklopt en een keer op de linker. Dat vriendschappelijk gebaar deed een oorverdovende bijvalsbetuiging losbarsten.

De Grote Baas gaf een teken aan zijn jongens om aan wal te komen.

Die eerste ontmoeting met de Kelabieten was in alle opzichten gunstig. Geschenken werden uitgewisseld. De jongens van de Rode Vleugel even goed als de Chinezen liepen door het bos in de omgeving van het dorp met een blaaspijp aan hun mond en probeerden papegaaien en apen te treffen met evenveel handigheid als de inboorlingen. Ze keken even in de bomen, brachten de blaaspijp aan hun mond, bolden hun wangen op en bliezen. Een licht gezoem... en de papegaai of de aap tuimelde van tak op tak naar beneden. **(Wordt vervolgd.)**

Ze brachten de blaaspijp aan hun mond...

DE PATROELJE der Adelaren

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

SNUFFELTJE VERTELT...

Pasen is het feest van de vreugdevolle verrijzenis ! Maar Pasen brengt ons niet alleen innerlijke vreugde, ook uiterlijk mogen we ervan genieten, want 't is Paasvacantie ! Daarom vertelt Snuffeltje vandaag met bizonder genoegen over basketball en andere gezellige dingen.

WAT IS BASKET-BALL ? ?

Basket-ball, **Kleine Bever** uit **Antwerpen,** is een spel, enigszins verwant aan het Nederlandse korfbalspel, en dat meer en meer populair wordt. Frank heeft er al over gesproken en komt er nog uitvoeriger op terug hoor ! Basket-ball werd in 1891 door James Naismith, een Amerikaans collegeleraar, ingevoerd. Onmiddellijk maakte het zo'n opgang, dat het zich over heel de wereld heeft verspreid.

De internationale spelregels zijn in het kort de volgende : Veertien spelers mogen ten hoogste één ploeg vormen, echter met dien verstande, dat slechts vijf spelers te gelijk aan het spel mogen deelnemen. De speelduur is twee maal twintig minuten. Het grote verschil met ons korfbalspel is misschien dat basket-ball een spel is, dat evengoed binnen kan gespeeld worden. Het speelveld is slechts 21 meter lang en 15 meter breed. De beide palen om de korven aan te hangen moeten 2,75 meter hoog zijn. De breedte van de korven is 0,46 meter.

Hoe wordt er nu gespeeld ? De twee ploegen stellen dus ieder vijf man op : een rechtsvoor, een rechts-achter, een midden-voor, een links-voor en een links-achter.

Het doel van het basket-ball is wel eigenaardig : het bestaat er in zoveel mogelijk ballen... in zijn eigen korf te krijgen, en tegelijkertijd te beletten dat de tegenpartij hetzelfde doet ! Hierbij mag de bal niet met de voet aangeraakt worden. Het is dus het tegenovergestelde van voetbal. Mogelijk is het dus iets voor de vijanden van dit laatste ! Er is echter ook een scheidsrechter nodig, die, zoals zijn naam al zegt, wel zal moeten dienen om bij overtreding in te grijpen.

Basket-ball mag niet verward worden met base-ball dat ook wel « honkspel » heet !

WAT IS HET GEHEIMZINNIGE SINT ELMSVUUR

De naam, **Pallieterken** uit **Gottem,** komt waarschijnlijk van Sint Erasmus. Wat deze arme man echter met dit electrisch verschijnsel — want dat is het — te maken heeft, mag Joost weten !

Het geheimzinnige verschijnsel doet zich voor bij een sterk geëlectriseerde dampkring. Bijvoorbeeld v o o r een flink onweer.

Waarin bestaat dit ?

Electrische vonken ontstaan op hoge, vooral metalen voorwerpen als torenspitsen, bliksemafleiders, vliegtuigen, enz... Maar het wordt soms ook waargenomen aan de toppen van bomen en struiken, aan de... oren en manen van paarden en zelfs... op het menselijk hoofd ! Voor kenners juister uitgedrukt : de negatieve ontlading omhult het hele voorwerp en de positieve vormt « pluimen » die wel tot tien centimeter lang kunnen zijn ! De uitstraling van de electriciteit door sterk electrische wolken, door « inductie » in de aardse voorwerpen opgewekt (juist zoals men die kan waarnemen aan de spitse staafjes op de « conductor » van een goed werkende electriseermachine !), is dan zo sterk, dat er vonken en zelfs een zeker gerujs bij te pas komen !

Jullie begrijpen, dat dergelijke geheimzinnige verschijnselen van de oudste tijden af de mensen hebben bezig gehouden en dat zij er allerlei spookachtige invloeden in zagen ! Ik beken ook eerlijk, dat ik het heel gek zou vinden, als morgen Piet Kwabbernoot aan tafel kwam met acht vonkende haartjes op zijn gladde bol...

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Dat is de naam die ik uit het lijstje pik van **WITTE WOLF** uit **Borgerhout.** Erckmann-Chatrian zijn een paar te zeer verouderde heren, Conan Doyle kreeg al meermaals de eer, en de anderen zijn voor onze rakkers te grote onbekenden.

Henry Wadsworth Longfellow is een Amerikaan, geboren in Portland (Maine) 1807 en gestorven te Cambridge (Massasuchets). Ons is hij vooral bekend langs Guido Gezelle om, vreemd hé ? Maar daar zie ik onze studenten de vinger opsteken. Guido Gezelle vertaalde « The Song of Hiawatha » van Longfellow !

Longfellow studeerde aan het Bowdoincollege te Brunswick. Daarna bereisde hij herhaaldelijk Europa en werd professor in de moderne talen aan de Harvard-University. Verder wijdde hij zich aan de literatuur. Veel van zijn werk is intussen verouderd. Hij schreef gedichten, novellen, toneelstukken en reisschetsen. Zijn hoofdwerk — alhoewel niet zijn beste — is « The Song of Hiawatha », een romantisch ('t was toch de tijd van de romantiek !) Indianenepos. Verder vertaalde hij uit meer dan drie honderd Europese auteurs van verschillende nationaliteit. Ook in ons land was hij te gast. Hij wijdde zelfs een uitgebreid gedicht aan het Brugse Belfort !

De werken, die hem echter onsterfelijk hebben gemaakt, zijn zijn korte lyrische gedichten, die innig doorvoeld zijn en uitmunten door eenvoud. We kunnen ze vergelijken met die van Gezelle.

EN TOT SLOT... WIE IS DE UITVINDER VAN DE TELEVISIE ???

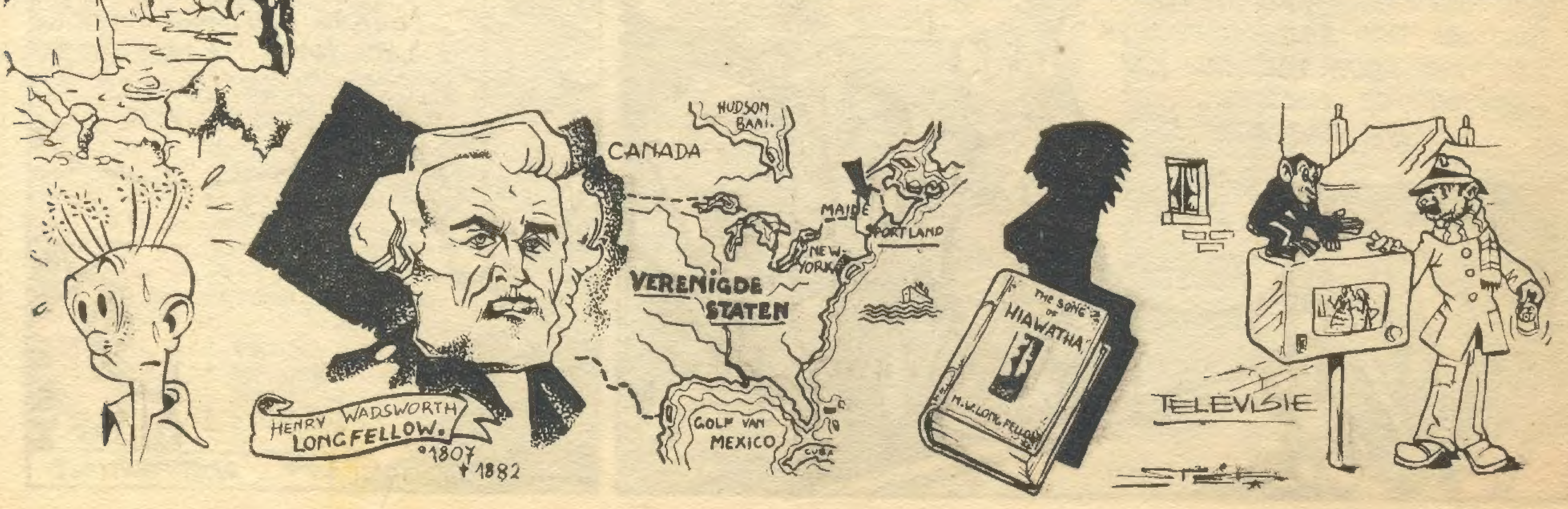
Wat televisie is, **ROBINSON CRUSOE** uit **Neheim,** moet ik natuurlijk niemand meer vertellen. Door middel van de foto-electrische cel — een zeer ingenieuze « lamp » — worden lichttrillingen in stroomtrillingen en deze weer, langs een antenne tot ethertrillingen omgezet. Bij de ontvangst gaat het juist omgekeerd. Er kan echter moeilijk van één uitvinder gesproken worden. Immers, over heel de wereld is er in deze richting ongeveer gelijktijdig gewerkt. We kunnen echter wel spreken van systemen zoals : Philips, Baird en Von Mihaly. Maar... nu vlug naar Sjarel de Zetter !

Met ROBBEDOES vooruit en vooraan !!

Een prettige PAASVACANTIE voor jullie allemaal !

Je toegenegen aartsrakker,

SNUFFELTJE.

AVRO 707

Engelands eerste « Delta » vliegtuig

Toen de Avro 707 op 6 September 1949 met Engelands eerste « driehoek » vleugel-vliegtuig op de show van de « Society of British Aircraft Constructors », te Farnborough, verscheen, was dit voor de meeste aanwezigen een volkomen verrassing.

De driehoekvleugel is bekend als het meest geschikte model voor het verkrijgen van gunstige resultaten bij snelheden gelijk aan en boven die van het geluid. Wind-tunnel proeven in Engeland en elders hebben dit herhaaldelijk bewezen. Dit neemt niet weg, dat er nog heel wat aerodynamie gestudeerd en proeven genomen moeten worden, voordat deze nieuwe uitvoering geschikt is voor seriebouw van burger- of militaire toestellen. Deze opgave omvat een uitgebreid studie-programma, waarmee verschillende Britse instellingen zich bezig houden.

Ook Avro nam er deel aan. Het type 707 bewijst op zichzelf al, in wat een vergevorderd stadium die proeven zich reeds bevinden.

Men begon aan het ontwerp in 1947. De eerste taxi-proeven hadden plaats te Boscombe Down, op Zaterdag 3 September 1949, met Mr. S. E. Esler in de stuurstoel. Tijdens een van deze proeven maakte het toestel een korte sprong van enkele meters hoog, doch de eigenlijke eerste vlucht had eerst daags daarop plaats. Het toestel bleef toen 20 minuten in de lucht. Een aantal vooraanstaande personaliteiten waren hierbij tegenwoordig.

Zoals jullie wel bekend zal zijn verongelukte later dit toestel. Oorzaak onbekend...

Het staat echter vast, dat er nog een prototype bestaat, waarmee de proeven worden voortgezet.

Beschrijving

Het vliegtuig is een eenpersoons « Delta » of « driehoek » vleugelproeftoestel. 't Is uitgerust met een Rolls Royce « Derwent » straalmotor. De spanwijdte bedraagt 9,9 m. en de romplengte 9 m. De gehele lengte, van de neustip tot de achterkant der staartvlakken, is 11,40 m. De hoofdwielen klappen naar binnen, het neuswiel naar achter. Boven- en onderkant van de vleugelachterzijde, evenals de onderkant van de romp, zijn voorzien van remkleppen.

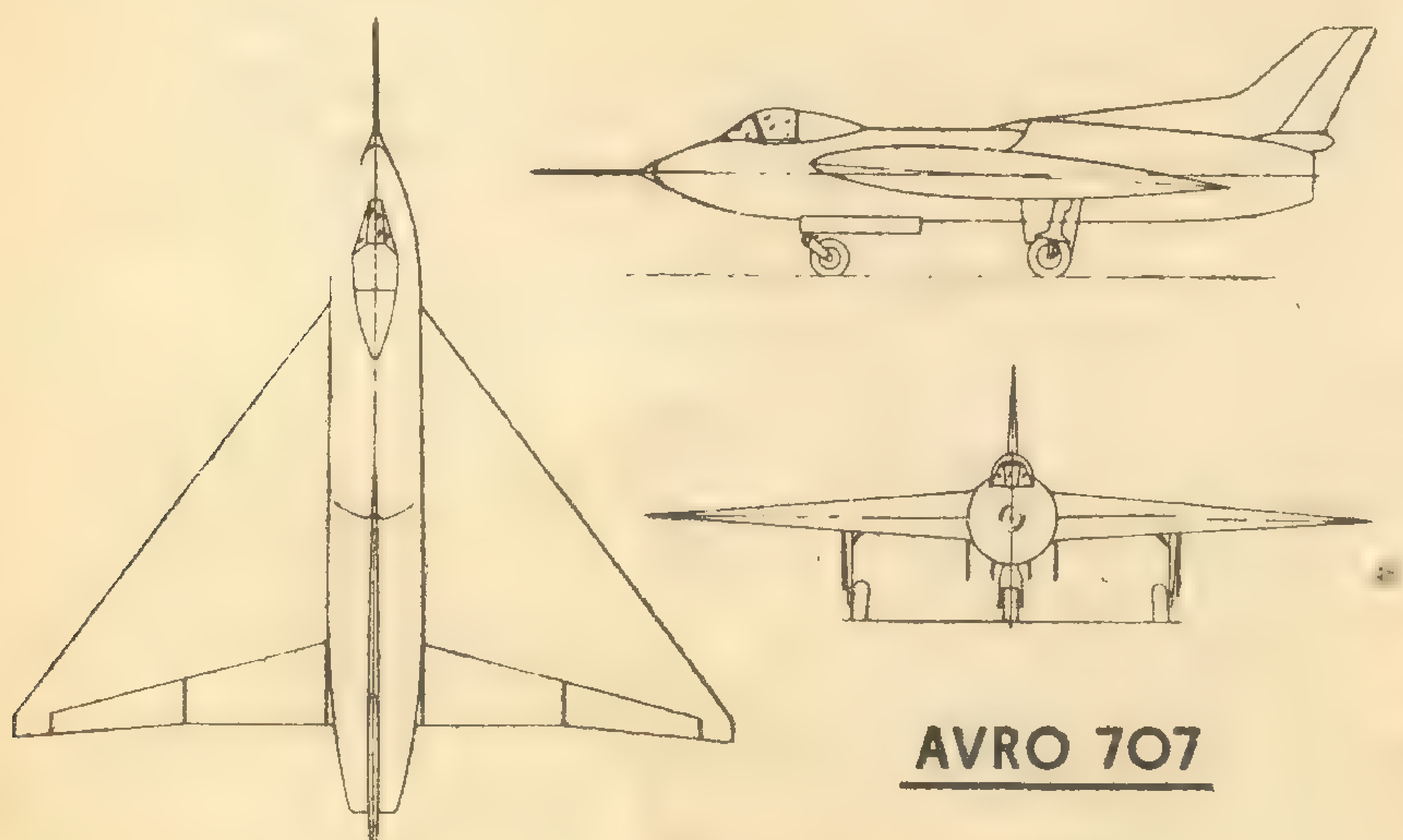
De luchtinlaat van de « Derwent »-straalmotor bevindt zich boven op de romp en is in tweeën verdeeld. De cockpit bevindt zich in de rompneus en is afgedekt met een doorzichtige drupvormige bekapping. Er zijn afzonderlijke hoogteroeren en rolroeren.

Cijfers aangaande prestaties en gewicht zijn niet beschikbaar, daar de machine nog op de Britse geheime lijst voorkomt.

We publiceren hierbij een maatschets van dit toestel.

BOB.

Weer maatschetsen in « Robbedoes » !
Met groot genoegen kunnen we aankondigen, dat het zo populaire « Maatschetsenhoekje » weer deel zal uitmaken van onze R. V. C.-rubriek. We zullen trachten elke week een maatschets te geven en zoveel mogelijk variatie in ons hoekje te brengen. Rakkers mogen altijd schrijven, welke maatschetsen ze graag zien verschijnen. We zullen hen zoveel mogelijk terwille zijn.

AVRO 707

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr te betalen.) De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij 'n krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT
van 13 April tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.

VOOR BELGIE : Fr. 48.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen

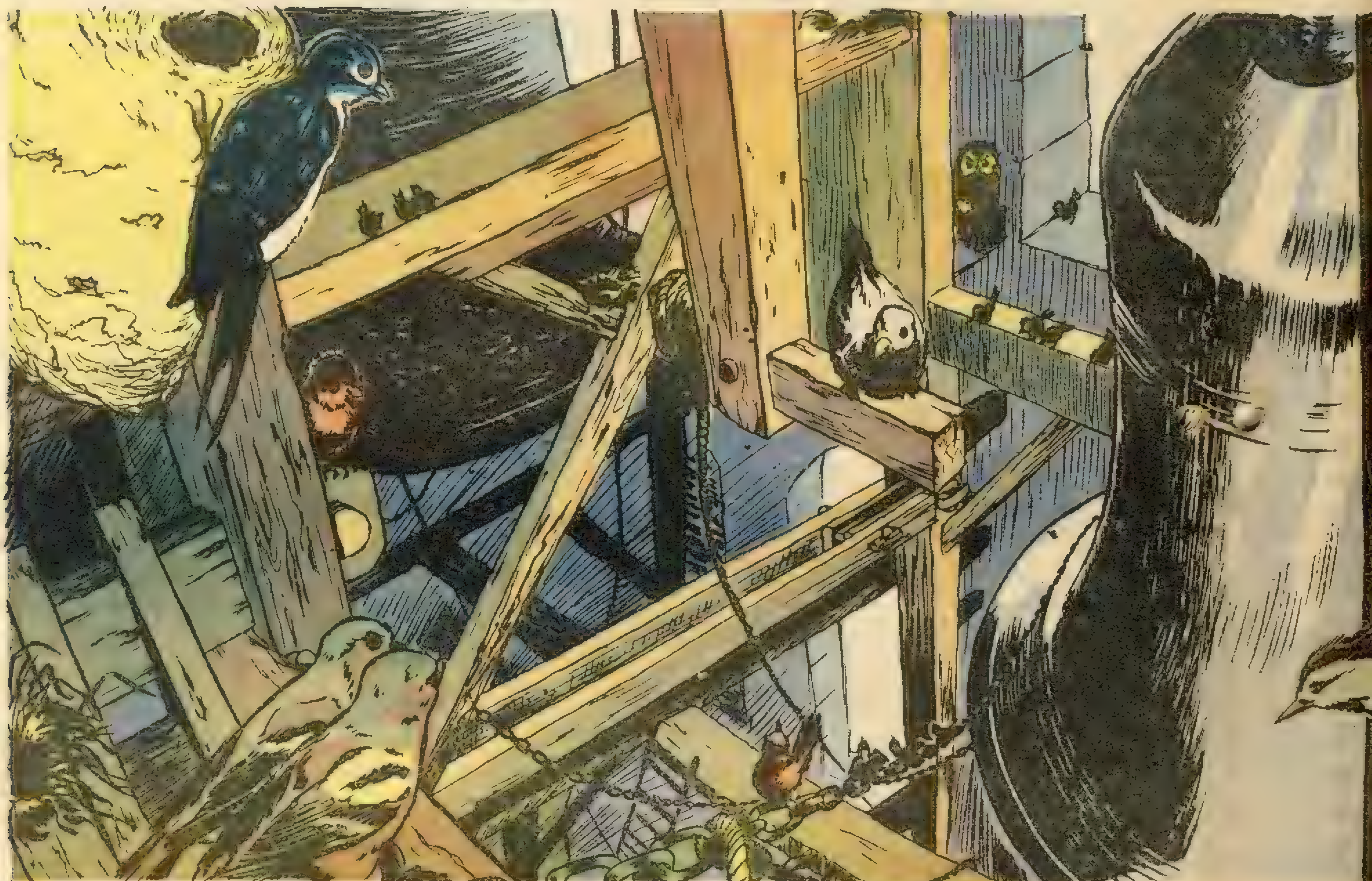

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een brief je, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

DE PAASKLO

ER WAREN eens twee duifjes, Zilversprikkel en Zoeteke, die altijd bij elkaar waren en samen een nest wilden bouwen. Ja, dat waren nu echt twee duifjes om op een heiligenplaatje te zetten. Maar zelfs brave duifjes hebben nog hun fouten, evengoed als brave kinderen! Zilversprikkel kon zich om een niets vreselijk opwinden en woedend worden en Zoeteke was wel eens een beetje ijdel voor een heilige duif. En ze kon ook van die domme opmerkingen maken, waaraan iedere duif zich ergerde. Toch bleef Zilversprikkel juist voor Zoeteke een toonbeeld van zachtmoedigheid en deed Zoeteke haar best om voor Zilversprikkel heel lief te zijn.

Het was dus een heel gelukkig duivenhuishouden.

Maar ja, er was gebrek aan woonruimte en onze twee duifjes zochten een plekje voor hun nest.

O, dat nest! Zoeteke zanikte Zilversprikkel de wratten van zijn snavel om het toch in de kerktoren te bouwen. Ze hoorde zo graag de klokken beieren: bim-bam-bom!

Eerst zei Zilversprikkel, als verstandige duif, natuurlijk nee. Verbeeld je, dat ze doof werden, zo dicht bij die grote klokken! Maar Zoeteke hield vol en zei, dat ze daar samen wel gauw aan gewend zouden raken. Daar woonde toch al meer vogelvolk in de toren.

Was dat waar?... Zilversprikkel besloot onmiddellijk een verkenningsvlucht te maken. Ja, waarachtig, het was daar een heel vogeldorp!

Aardig van u, dat u ons eens komt opzoeken, kwetterde een zwaluw bij wijze van welkom.

– Ja, ik zou hier ook willen nestelen. Of liever mijn vrouw, ziet u

Lieve hemel! schreeuwde een oude, dikke mus. Je ziet, hoe vol het hier is, Duifmans! Daar kan geen huis meer bij en zeker zo'n villa niet, als jullie gewend zijn!

Zilversprikkel bracht verslag uit bij Zoeteke, maar dat bleek een koppig duifje.

– Ik zal zelf eens gaan zien, besloot ze.

Daarmee klapwiekte ze omhoog, ook de klokketoren in.

Ja, het was wel degelijk zoals Zilversprikkel gezegd had. Ze fladderde galmgat in en galmgat uit, maar alle hoekjes en gaatjes waren bezet. Tenslotte rustte ze even uit boven op de grootste klok. Ze zat daar zo breed en gemakkelijk, dat ze plots klapwiekend uitriep:

– Wat zoeken we langer? Laten we hier nestelen, boven op de klok!

Maar mevrouw, schrok de zwaluw. Dat kan toch niet! Iedere dag worden de klokken geluid, 's morgens en 's avonds. U kunt toch niet huizen in een luchtschommel!

– Je ziet nu zelf toch, vrouw, dat het niet gaat, zei Zilversprikkel wijs, die ook weer was komen kijken.

Toen deed Zoeteke wat veel vrouwen doen, als ze hun zin niet krijgen. Ze begon te schreien, dat zelfs de stenen van de
kwamen. Ieder
zoveel verdrie
— Ik moet
de zwaluw bi
zolang ik hier
niet geluid h
wel...

— Ja, dat v
koor in koor.
hangt daar a
men.

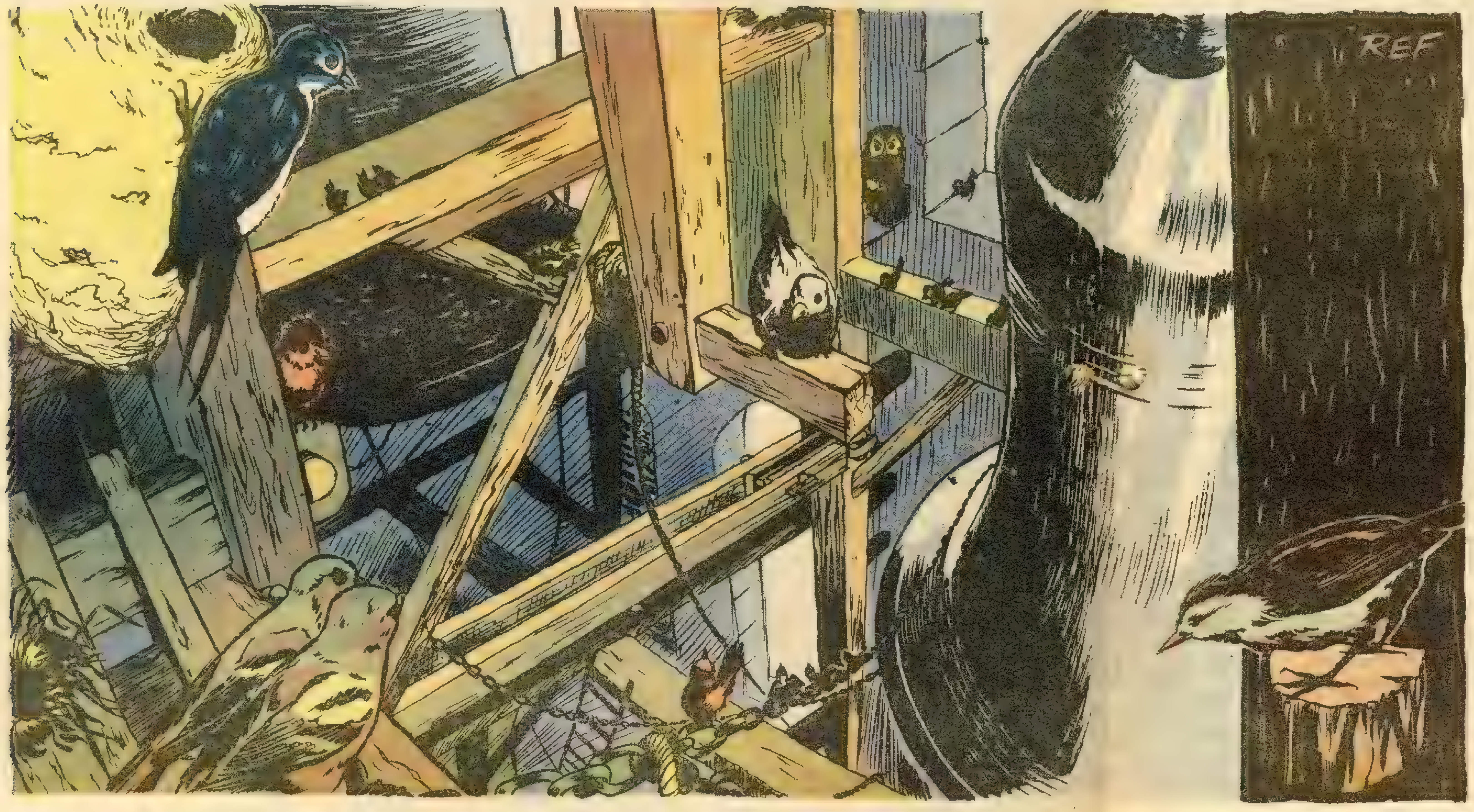
Onmiddellij
schreien.

— Maar het
goed als de
goeie dag...
nog.

Alle vogeltj
het verschrikk
duivennest m
gaten naar bu
op de plavuize
smakt. Noctus
te griezelen.

— Kom, ko
vallig bij de d

DE PAASKLOK

ER WAREN eens twee duifjes, Zilversprikkel en Zoeteke, die altijd bij elkaar waren en samen een nest wilden bouwen. Ja, dat waren nu echt twee duifjes om op een heiligenplaatje te zetten. Maar zelfs brave duifjes hebben nog hun fouten, evengoed als brave kinderen! Zilversprikkel kon zich om een niets vreselijk opwinden en woedend worden en Zoeteke was wel eens een beetje ijdel voor een heilige duif. En ze kon ook van die domme opmerkingen maken, waaraan iedere duif zich ergerde. Toch bleef Zilversprikkel juist voor Zoeteke een toonbeeld van zachtmoedigheid en deed Zoeteke haar best om voor Zilversprikkel heel lief te zijn.

Het was dus een heel gelukkig duivenhuishouden.

Maar ja, er was gebrek aan woonruimte en onze twee duifjes zochten een plekje voor hun nest.

O, dat nest! Zoeteke zanikte Zilversprikkel de wratten van zijn snavel om het toch in de kerktoren te bouwen. Ze hoorde zo graag de klokken beieren: bim-bam-bom!

Eerst zei Zilversprikkel, als verstandige duif, natuurlijk nee. Verbeeld je, dat ze doof werden, zo dicht bij die grote klokken! Maar Zoeteke hield vol en zei, dat ze daar samen wel gauw aan gewend zouden raken. Daar woonde toch al meer vogelvolk in de toren...

Was dat waar?... Zilversprikkel besloot onmiddellijk een verkenningsvlucht te maken. Ja, waarachtig, het was daar een heel vogeldorp!

Aardig van u, dat u ons eens komt opzoeken, kwetterde een zwaluw bij wijze van welkom.

— Ja, ik zou hier ook willen nestelen. Of liever mijn vrouw, ziet u.

— Lieve hemel! schreeuwde een oude, dikke mus. Je ziet, hoe vol het hier is, Duifmans! Daar kan geen huis meer bij en zeker zo'n villa niet, als jullie gewend zijn!

Zilversprikkel bracht verslag uit bij Zoeteke, maar dat bleek een koppig duifje.

— Ik zal zelf eens gaan zien, besloot ze.

Daarmee klapwiekte ze omhoog, ook de klokketoren in.

Ja, het was wel degelijk zoals Zilversprikkel gezegd had. Ze fladderde galmgat in en galmgat uit, maar alle hoekjes en gaatjes waren bezet. Tenslotte rustte ze even uit boven op de grootste klok. Ze zat daar zo breed en gemakkelijk, dat ze plots klapwiekend uitriep:

— Wat zoeken we langer? Laten we hier nestelen, boven op de klok!

— Maar mevrouw, schrok de zwaluw. Dat kan toch niet! Iedere dag worden de klokken geluid, 's morgens en 's avonds. U kunt toch niet huizen in een luchtschommel!

— Je ziet nu zelf toch, vrouw, dat het niet gaat, zei Zilversprikkel wijs, die ook weer was komen kijken.

Toen deed Zoeteke wat veel vrouwen doen, als ze hun zin niet krijgen. Ze begon te schreien, dat zelfs de stenen van de toren onder de indruk kwamen. Iedere vogel was begaan met zoveel verdriet.

— Ik moet jullie eerlijk zeggen, zei de zwaluw bij wijze van troost, dat zolang ik hier ben, die grote klok nog niet geluid heeft. De twee andere wel...

— Ja, dat was waar, zei het vogelkoor in koor. Mathilde, de grote klok, hangt daar altijd maar stil te dromen.

Onmiddellijk hield Zoeteke op met schreien.

— Maar het is toch een klok, net zo goed als de andere. Als ze op een goeie dag... opperde Zilversprikkel nog.

Alle vogeltjes huiverden. Ze zagen het verschrikkelijke al gebeuren. Een duivennest met eitjes door de galmgaten naar buiten getjoept en... flats... op de plavuizen beneden te pletter gesmakt. Noctus, de uil, begon hardop te griezelen.

— Kom, kom, zei de vink, die toevallig bij de dikke mus op bezoek was, we moeten nu alles ook niet te zwart zien! Jullie moeten allemaal toegeven, dat Mathilde nog nooit geluid heeft. Waarom zou ze het dan doen, als ze meneer en mevrouw Zilversprikkel op haar kroon krijgt?

— Gelijk heb je, Tinktink, knikte de mus. Ze kunnen het er best op wagen...

— Nee, nee, voorzichtig toch, kraste de uil, die maar met een half oog meer sliep.

Zijn wijze stem ging echter in het gekwetter verloren.

Zo bouwden Zilversprikkel en Zoeteke hun nest boven op Mathilde.

Dagen verliepen en na de eerste week kwamen de eitjes al. Alles ging prachtig en niemand dacht meer aan het gevaar, dat dit lieve duivennest bedreigde.

Op een goeie avond zeilde Noctus de toren uit voor zijn nachtelijke ronde. De andere vogels sliepen allemaal al. Op zijn zachte vlerken suisde de uil onhoorbaar de pastorietuin in, waar juist de pastoor met de oude koster sprak.

Wat hoorde Noctus daar?...

— Dus, Jan, morgen maar eens extra je mouwen opgestroopt om de grote klok te luien. Maar als je te oud bent, huur je een jongere kracht!... Morgen is het Pasen en moeten we Mathilde horen.

— Natuurlijk, meneer pastoor. Mathilde wordt maar eens per jaar geluid, met Pasen En ik zal zorgen, dat ze ver te horen is! Ik heb nog spierballen, kijk maar...

Noctus schoot onmiddellijk weer de toren in en bracht het verschrikkelijke nieuws over. Hij wekte alle vogels, maar was zo zenuwachtig, dat hij nauwelijks een woord kon uitbrengen. Heel onsamenhangend klonk het, maar iedereen begreep:

— De koster... Mathilde... Morgen... Pasen... Het nest op Mathilde!

De hele torenfamilie piepte angstig door elkaar:

— De grote klok wordt morgen geluid!

— Morgen is het Pasen...

— Wat moet er dan worden van de familie Duif!

— Mijn eitjes, o mijn eitjes, jammerde Zoeteke.

Zilversprikkel wist niet, hoe hij zijn vrouwtje moest troosten. Hij had al zo gehoopt op een nest met kleintjes.

De uil sprak het eerste verstandige woord:

— Niet jammeren en lamenteren. Laat ons liever zien, wat eraan te doen is...

— Ja, ja, kriepten de anderen.

— Als we het nest eens strootje voor strootje afbreken, stelde de zwaluw voor.

— Gunst, mens, antwoordde de mus, ik weet, dat jij aardig bouwen kunt. Maar daar komen we op één nacht toch niet mee klaar! En hoe kunnen we de eitjes vervoeren?... Nee, dat wordt niets!..

— Als we dat vervloekte klokketouw eens kapotpikten, stelde Noctus voor.

— Daar komen we nooit doorheen, jammerde de zwaluw.

— Toch wel, meende Noctus. Het zal een heel werk zijn, maar vele bekken maken licht werk.

Zo gezegd, zo gedaan. Het was een prachtig gezicht al die vogels daar aan het klokketouw te zien pikken en pluizen. Het werd al een beetje licht, toen ze er nog mee bezig waren. Maar voor de morgenster verdween, hakte een laatste houw van Zilversprikkel zelf het laatste touwvezeltje door en schoot het klokketouw naar beneden. Ieder vogeltje piepte van opluchting en de familie duif ging alle helpers een pootje geven en Noctus kreeg zelfs een kus van Zoeteke, omdat hij op het idee gekomen was. Daarop besloten ze, na deze nacht van ingespannen werk, maar eens flink uit te slapen.

Toen oude Jan, de koster, die morgen in het portaal kwam, vond hij stomverbaasd het touw van Mathilde tegen de grond liggen!

— Hé, wat is dat nu? Wie heeft hem dat gelapt?...

Hij klom de honderd vier en veertig treden op naar de klokken. De vogels sliepen allemaal zo vast, dat ze hem niet eens hoorden. Toen zag de koster tot zijn grote verbazing boven op Mathilde het duivennest. Zilversprikkel en Zoeteke sliepen ook nog, vast tegen elkaar.

De oude koster moet onmiddellijk begrepen hebben, wat hier gebeurd was. Heel voorzichtig immers pakte hij het nest op en zette het zolang op een andere klok. Hij maakte het touw weer vast aan Mathilde en ging lachend naar beneden.

Wat zouden ze daarboven opkijken als Mathilde toch aan het luien ging...

De vogels waren echter zo moe, dat ze er nauwelijks wakker van werden. Zilversprikkel deed even één oog open en omdat hij nog altijd rustig in zijn nest lag, dacht hij, dat de andere klokken weer geluid werden! Hij dutte onmiddellijk opnieuw in.

Na het luien ging de koster weer naar boven, lachte eens tegen de slapende duifjes en plaatste het nest op Mathilde, die nog nabromde. Daarop ging hij de pastoor vertellen, wat hij gezien en beleefd had

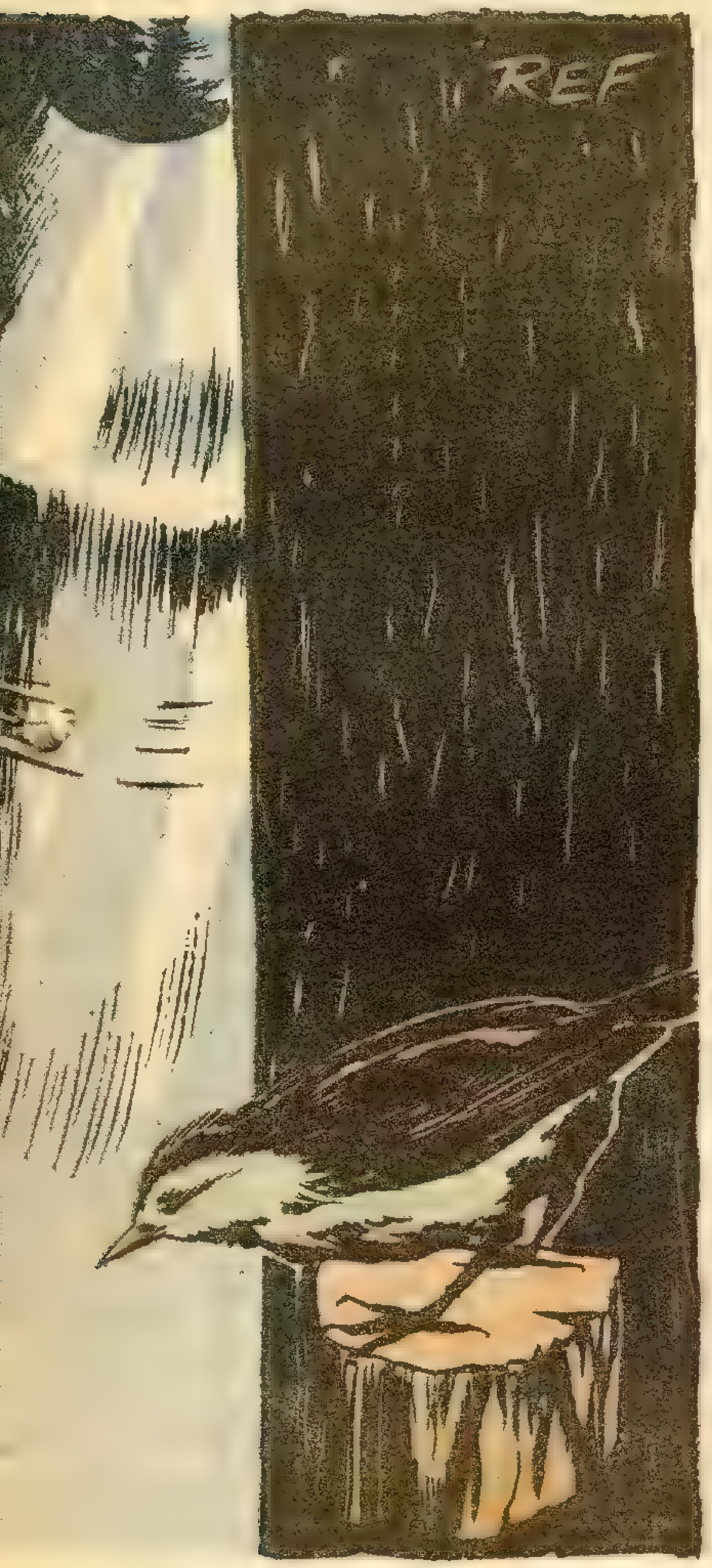
Meneer pastoor schreef daarop in het grote parochieboek:

« Voordat met Pasen Mathilde geluid wordt, gelieve de koster eerst naar boven te klimmen om het duivennest van de klok te nemen. Na het luiden weer op dezelfde plaats terug zetten. »

Zalig Pasen!

COLETTE LORRAIN.

LOK

nen van de toren onder de indruk kwamen. Iedere vogel was begaan met zoveel verdriet.

— Ik moet jullie eerlijk zeggen, zei de zwaluw bij wijze van troost, dat zolang ik hier ben, die grote klok nog niet geluid heeft. De twee andere wel...

— Ja, dat was waar, zei het vogelkoor in koor. Mathilde, de grote klok, hangt daar altijd maar stil te dromen.

Onmiddellijk hield Zoeteke op met schreien.

— Maar het is toch een klok, net zo goed als de andere. Als ze op een goeie dag... opperde Zilversprikkel nog.

Alle vogeltjes huiverden. Ze zagen het verschrikkelijke al gebeuren. Een duivennest met eitjes door de galmgaten naar buiten getjoept en... flats... op de plavuizen beneden te pletter gesmakt. Noctus, de uil, begon hardop te griezelen.

— Kom, kom, zei de vink, die toevallig bij de dikke mus op bezoek was, we moeten nu alles ook niet te zwart zien! Jullie moeten allemaal toegeven, dat Mathilde nog nooit geluid heeft. Waarom zou ze het dan doen, als ze meneer en mevrouw Zilversprikkel op haar kroon krijgt?

— Gelijk heb je, Tinktink, knikte de mus. Ze kunnen het er best op wagen...

— Nee, nee, voorzichtig toch, kraste de uil, die maar met een half oog meer sliep.

Zijn wijze stem ging echter in het gekwetter verloren.

Zo bouwden Zilversprikkel en Zoeteke hun nest boven op Mathilde.

Dagen verliepen en na de eerste week kwamen de eitjes al. Alles ging prachtig en niemand dacht meer aan het gevaar, dat dit lieve duivennest bedreigde.

Op een goeie avond zeilde Noctus de toren uit voor zijn nachtelijke ronde. De andere vogels sliepen allemaal al. Op zijn zachte vlerken suisde de uil onhoorbaar de pastorietuin in, waar juist de pastoor met de oude koster sprak.

Wat hoorde Noctus daar?...

— Dus, Jan, morgen maar eens extra je mouwen opgestroopt om de grote klok te luien. Maar als je te oud bent, huur je een jongere kracht!... Morgen is het Pasen en moeten we Mathilde horen.

— Natuurlijk, meneer pastoor. Mathilde wordt maar eens per jaar geluid, met Pasen En ik zal zorgen, dat ze ver te horen is! Ik heb nog spierballen, kijk maar...

Noctus schoot onmiddellijk weer de toren in en bracht het verschrikkelijke nieuws over. Hij wekte alle vogels, maar was zo zenuwachtig, dat hij nauwelijks een woord kon uitbrengen. Heel onsamenhangend klonk het, maar iedereen begreep:

— De koster... Mathilde... Morgen... Pasen... Het nest op Mathilde!

De hele torenfamilie piepte angstig door elkaar:

— De grote klok wordt morgen geluid!

— Morgen is het Pasen...

— Wat moet er dan worden van de familie Duif!

— Mijn eitjes, o mijn eitjes, jammerde Zoeteke.

Zilversprikkel wist niet, hoe hij zijn vrouwtje moest troosten. Hij had al zo gehoopt op een nest met kleintjes.

De uil sprak het eerste verstandige woord:

— Niet jammeren en lamenteren. Laat ons liever zien, wat eraan te doen is...

— Ja, ja, kriepten de anderen.

— Als we het nest eens strootje voor strootje afbreken, stelde de zwaluw voor.

— Gunst, mens, antwoordde de mus, ik weet, dat jij aardig bouwen kunt. Maar daar komen we op één nacht toch niet mee klaar! En hoe kunnen we de eitjes vervoeren?... Nee, dat wordt niets!..

— Als we dat vervloekte klokketouw eens kapotpikten, stelde Noctus voor.

— Daar komen we nooit doorheen, jammerde de zwaluw.

— Toch wel, meende Noctus. Het zal een heel werk zijn, maar vele bekken maken licht werk.

Zo gezegd, zo gedaan. Het was een prachtig gezicht al die vogels daar aan het klokketouw te zien pikken en pluizen. Het werd al een beetje licht, toen ze er nog mee bezig waren. Maar voor de morgenster verdween, hakte een laatste houw van Zilversprikkel zelf het laatste touwvezeltje door en schoot het klokketouw naar beneden. Ieder vogeltje piepte van opluchting en de familie duif ging alle helpers een pootje geven en Noctus kreeg zelfs een kus van Zoeteke, omdat hij op het idee gekomen was. Daarop besloten ze, na deze nacht van ingespannen werk, maar eens flink uit te slapen.

Toen oude Jan, de koster, die morgen in het portaal kwam, vond hij stomverbaasd het touw van Mathilde tegen de grond liggen!

— Hé, wat is dat nu? Wie heeft hem dat gelapt?...

Hij klom de honderd vier en veertig treden op naar de klokken. De vogels sliepen allemaal zo vast, dat ze hem niet eens hoorden. Toen zag de koster tot zijn grote verbazing boven op Mathilde het duivennest. Zilversprikkel en Zoeteke sliepen ook nog, vast tegen elkaar.

De oude koster moet onmiddellijk begrepen hebben, wat hier gebeurd was. Heel voorzichtig immers pakte hij het nest op en zette het zolang op een andere klok. Hij maakte het touw weer vast aan Mathilde en ging lachend naar beneden.

Wat zouden ze daarboven opkijken als Mathilde toch aan het luien ging...

De vogels waren echter zo moe, dat ze er nauwelijks wakker van werden. Zilversprikkel deed even één oog open en omdat hij nog altijd rustig in zijn nest lag, dacht hij, dat de andere klokken weer geluid werden! Hij dutte onmiddellijk opnieuw in.

Na het luien ging de koster weer naar boven, lachte eens tegen de slapende duifjes en plaatste het nest op Mathilde, die nog nabromde. Daarop ging hij de pastoor vertellen, wat hij gezien en beleefd had

Meneer pastoor schreef daarop in het grote parochieboek:

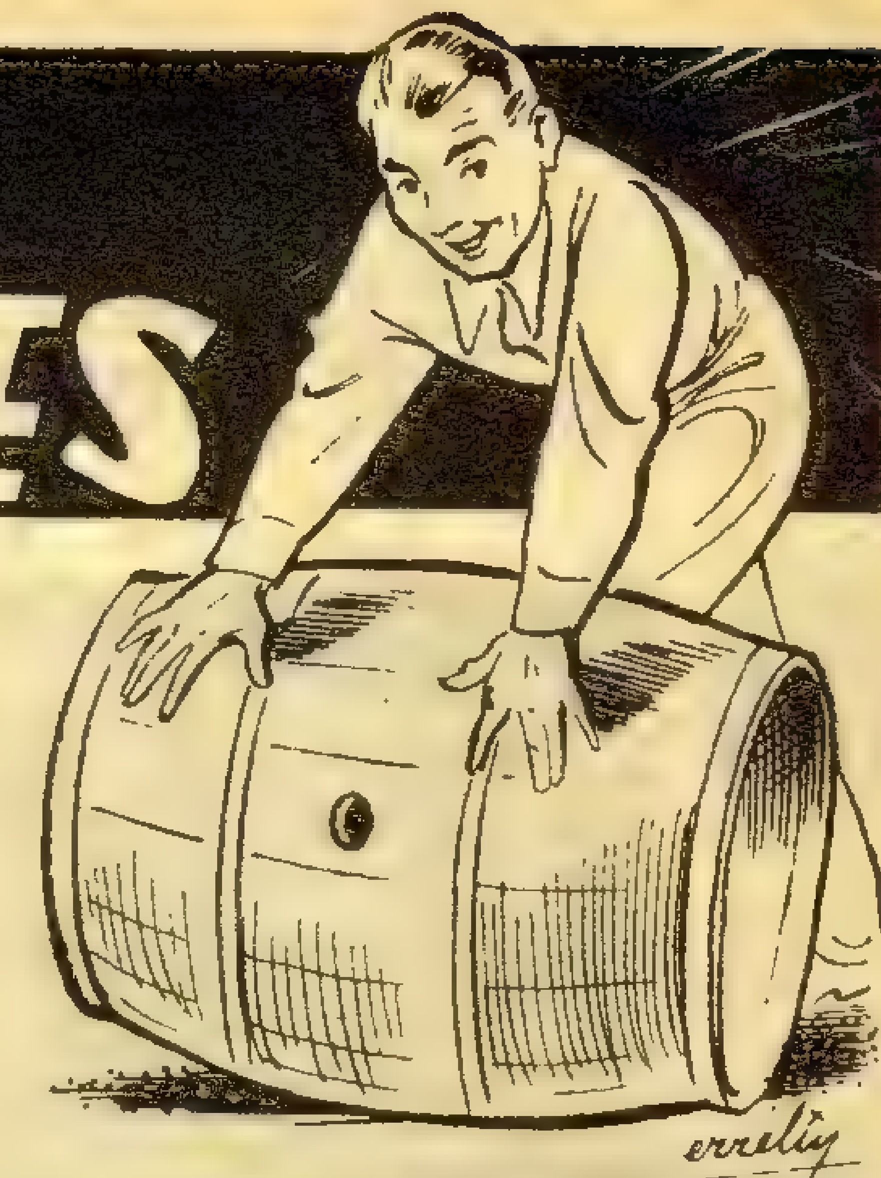
« Voordat met Pasen Mathilde geluid wordt, gelieve de koster eerst naar boven te klimmen om het duivennest van de klok te nemen. Na het luiden weer op dezelfde plaats terugzetten. »

Zalig Pasen!

COLETTE LORRAIN.

Wij beginnen de dag...

HUP ROBBEDOES

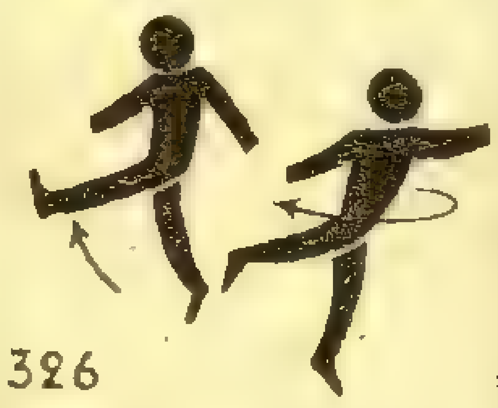

KANONNADE

316

CIRKELBEWEGING MET ARMEN GEBOGEN.- ALS IN 211, MAAR DE ARMEN NIET GESTREKT

326

BIJ HET LOPEN EEN BEEN VOORUIT GOOIEN EN ROND-DRAAIEN OP DE ANDERE VOET -LOPEN EN OM DE VIER STAPPEN DOEN ALS IN 323

Ik kom met een oude, open harington — goed schoongemaakt ! — het veld op rollen.

Mijn rakkers lachen en René roept zelfs :

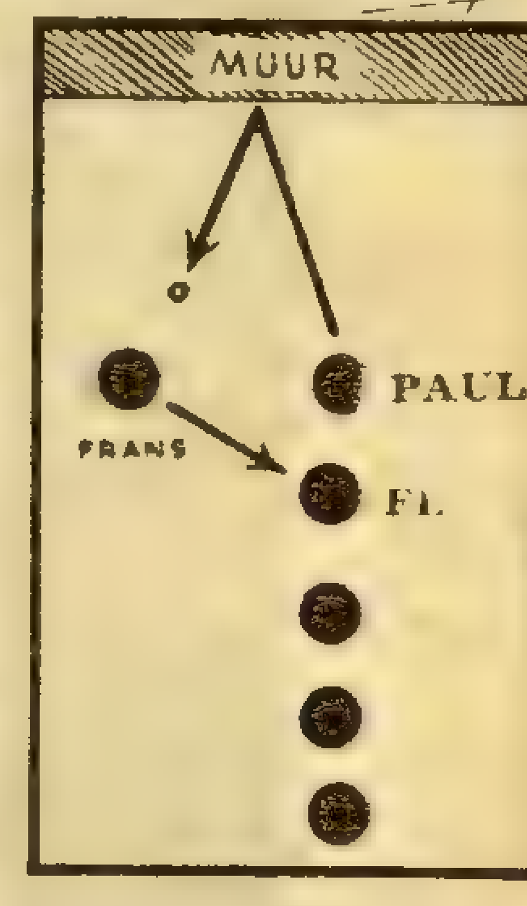
— Gaat u voor Diogenes spelen, meneer Frank ? Waar is de lantaarn ?...

— Spotten jullie maar ! Straks kan ik lachen, als jullie geen weg weten met dit voorwerp van jullie spotternij ! Let eens op !

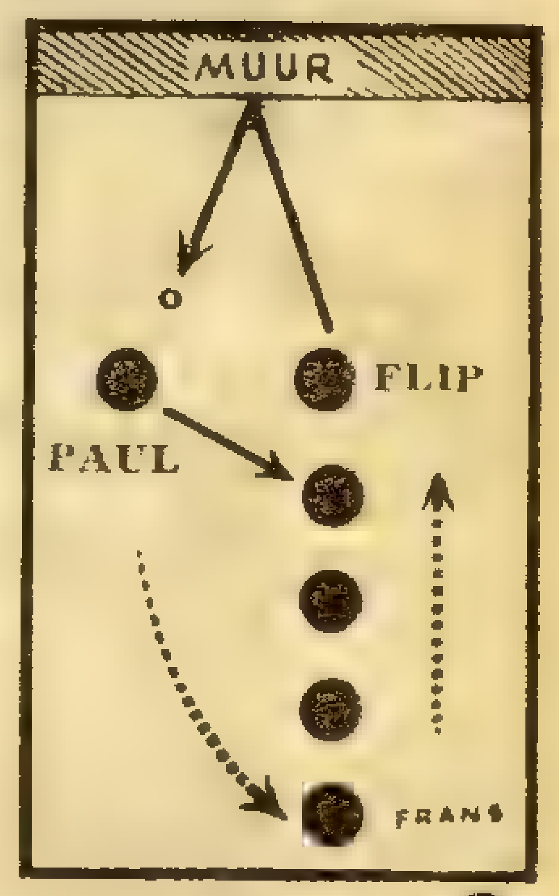
» Ik zal je aanstonds maar zeggen waar deze ton voor dient. Ze krijgt de ereplaats midden op het veld en dient tot schietschijf om jullie te leren RICHTEN. Ik hoop, dat je met je voeten even rap en precies bent als met je tong !...

» Jullie weten, waar het op aan komt ! EEN SCHOT IS NIETS ANDERS DAN EEN MET ALLE KRACHT AFGEVUURDE VOORZET ! Alleen moet daarbij nog scherper gericht worden. JE ZET KRACHT ACHTER JE SCHOT MET JE HEUP ! EN JE SCHIET MET DE WREEF VAN JE SCHOEN. Zoals een bokser al zijn kracht in zijn vuist stuwt, zo doet een voetballer dat in zijn been. Nu oefenen !

We staan op een rijtje voor de muur achter de tribunes en hebben enkele oude ballen bij ons. Alleen Frans staat naast mij, buiten de rij

Paul staat voorop en knalt tegen de muur. Daarna verwijdert hij zich snel en neemt de plaats in van Frans, die eerst de terugspringende bal opvangt en aan Flip doorgeeft. Dan mag hij achter in het rijtje gaan staan. Zo komt iedereen aan de beurt. Natuurlijk wordt er met beide voeten geoefend.

336

OPTREKKEN.- GAAN LIGGEN, HANDEN NAAST HET LICHAAM. GELIJKTIJDIG GESTREKTE BENEN OPHEFFEN EN RECHTKOMEN. VOETEN MET HANDEN RAKEN !

— Gaan we nu eens proberen, een drievoet of driepikkel omver te schieten !

Drie stokken worden opgezet en van boven met elkaar verbonden. We zetten het geval in een cirkel met een straal van 1,50 m. Vier verdedigers worden aangesteld, die tot taak hebben, alle ballen te onderscheppen. Zij mogen opereren in een cirkel met 10 m. middellijn. Buiten die cirkel staan de aanvallers met verschillende ballen.

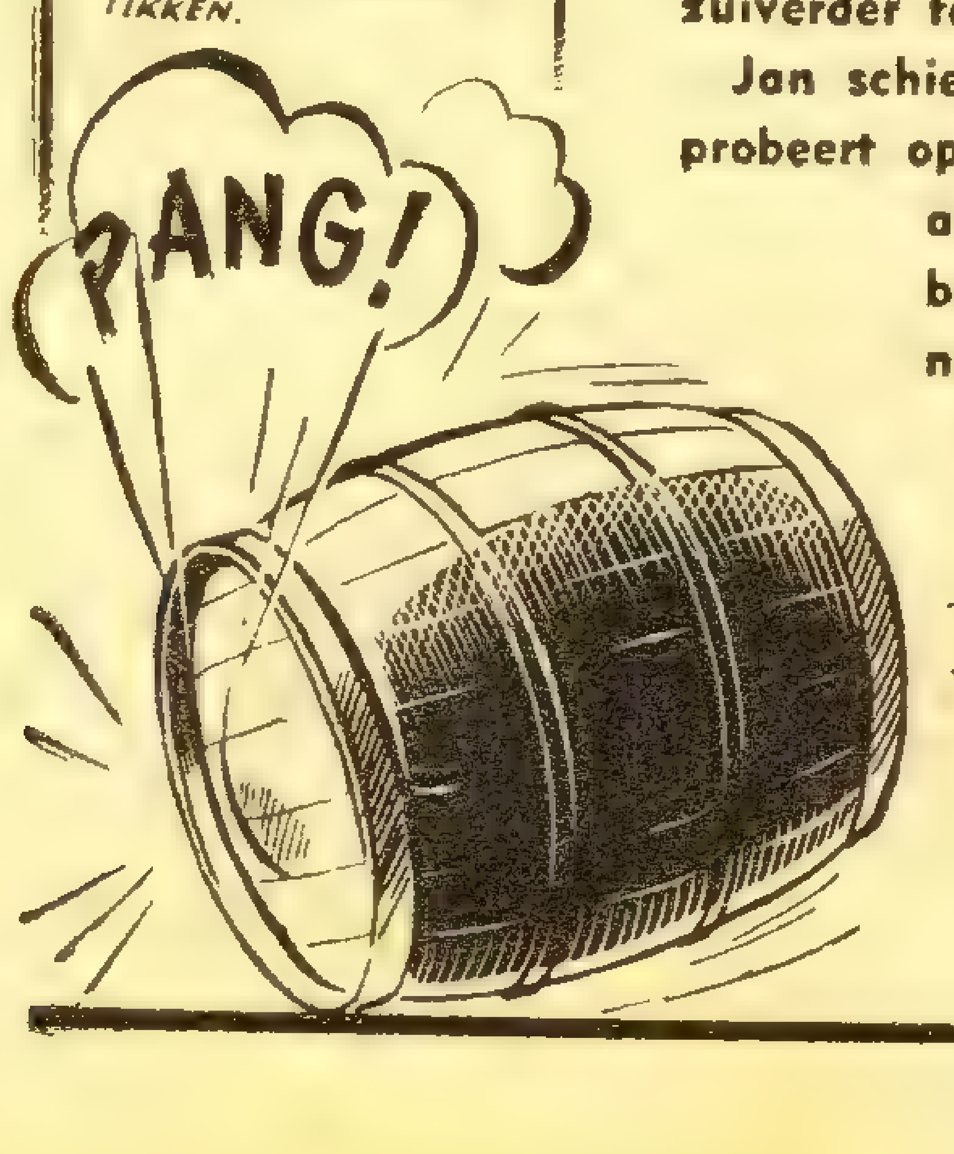
79

DANSPAS.- HET LINKER (Rter) BEEN EVEN OPZIJ UITSTEKEN, HUPPELEN OP JE ANDERE VOET EN TELKENS MET DE OPGEHEVEN VOET ERTEGEN TIKKEN.

— We spelen drie ronden van drie minuten, beslis ik. Telkens als de aanvallers onze drievoet weten om te kegelen, is dat een punt tegen de verdedigers. De ploeg, die het minste punten tegen zich heeft is overwinnaar. Daar gaat-ie !...

Tenslotte komt onze ton aan de beurt, die al die tijd met haar gapende muil braaf heeft liggen wachten. Nu gaat het om nog zuiverder te richten !...

Jan schiet eerst. Aan de rechterkant rakelings naast ! André probeert op zijn beurt. Mijlenver over ! Daar neemt Robje zijn aanloop... een knoert en... de bal verdwijnt in de ton, botst tegen de bodem en komt warempel terugrollen naar de knaap, die hem dat geleverd heeft !

Robbedoes zet er zijn overwinningsvoet op.

— Asjeblief, zegt hij.

FRANK.

VERGANE GLORIE

Daar ligt het oude witte zeilschip met zijn hoge, maar wormstekige masten stevig vastgesjord aan de meerstoelen en drijft rustig in het vettige water van de binnenhaven. Het spiegelt zich in het onbewogen nat. Een oorlogsschip uit vergane tijden met zijn 74 kanonnen, die vroeger dood en verderf braakten, maar er nu onschuldig uitzien als speelgoed...

De hoge achtersteven ziet slierten stookolie, die grillig het water kleuren, voorbijtrekken.

Gedaan is het met de verre tochten, met het zwalken over alle zeeën en door alle weer. Reeds lang beroerden geen hoge golven meer het schip, dat hier al jaren vredig rust...

Op een goeie dag is er een groep mannen aan boord geklommen. Ze waren gewapend met papier en potlood, met tabellen en rekentafels en al dat soort dingen, die een achtbaar schip verschrikkelijk vindt. Ze doken in de kapiteinshut en schreven en cijferden daar. Ze keken door een geschutspoort en lachten. Ze vergeleken de hoge scheepswand met die van de moderne, lage en lange scheepsrompen, die verderop lagen of voorbijvoeren.

Ja, die hadden geen wind nodig om vooruit te komen ! Een stompje mast (voor de radio) is voldoende De grijsgeschilderde oorlogsbodems schenen wel op eigen kracht te kunnen varen...

Was dat eigenlijk nog navigeren ? Nee, een stevig schip, met veel zeil en dan het spel met wind en golven, dàt is varen ! Heel wat anders dan die moderne dingen met hun korte schoorsteen, die roet en walm braakt en de opvarenden vergiftigt !...

Toen kwam er een amechtig hijgend sleepbootje, zo'n keffertje-op-stoom. Dat maakte zijn tros vast voor aan de statige zeiler en trok de kolos door het drukke havengewoel heen om het opnieuw te meren aan een verlaten stuk kade..

Daar kon het schip weer gaan dromen op het rhythme van het buitenwater, dat hier tegen zijn flanken klotst. Dromen van een verleden, dat hopeloos en voorgoed voorbij is. Dromen, terwijl de wind door het touw- en takelwerk giert en terugdenken aan de tijd, dat het voortvloog over de golven met zoveel wit zeil onder de blauwe hemel

O, het oude schip wist nog zo goed als de dag van gister het ogenblik, dat het voor de eerste keer zee koos. Dat was te Rochefort in 1800 Een juichende menigte had het uitgeleide gedaan en statig was het zeewaarts gegleden. Een menigte bootjes had de kolos omzwermd en op de spiegel achter kon men de naam lezen van het trotse schip : « DUGUAY-TROUIN »...

Een eerste grote tocht ging naar San Domingo, om er een revolutie te helpen onderdrukken

Daarna was het Trafalgar, onzaliger gedachtenis, waar de Franse en Spaanse vloot ten onder gingen

Met nog rokende kanonnen kon de « DUGUAY-TROUIN » zich met drie andere schepen aan de slag onttrekken en bleef zo voor vernietiging gespaard. De kapitein was gesneuveld, 150 man waren buiten gevecht gesteld, toen een flottielje Engelse kruisers 't schip eindelijk buit maakte.

Spoedig daarop maakte de Franse driekleur plaats voor de witte vlag van de Engelse vloot. De oorlogsbuit veranderde van naam : « DUGUAY-TROUIN » werd « IMPLACABLE ».

Het deed nu dienst op de Noordzee en Middellandse Zee, stevende zelfs naar de Baltische Zee om daar een Russisch oorlogsschip buit te maken, dat even sterk was.

Schepen verouderen spoedig ! In 1855 werd het uit actieve dienst genomen en tot opleidingsschip bestemd. Dat was een eerste vernedering ! Al die baardeloze scheepsjongens, die nog geen fatsoenlijke knoop konden leggen, zich niet recht konden houden op de ra's en geen stuurboord van bakboord konden onderscheiden !...

De sleet zat er spoedig in. Steeds ernstiger moest er door de scheepstimmerlieden gedokterd worden De boel rotte en vermolmde. Tot op een goede dag op een der kantoren van de Admiraliteit, iemand een dikke streep haalde door het woord « IMPLACABLE », wat met een acte van overlijden gelijk stond.

Reeds wilden slopers de oude schuit te lijf.

Maar er rees protest De traditie ging een woordje meespreken en de Engelse regering wilde deze veteraan uit de Napoleontische oorlogen voor het nageslacht bewaren

Het schip werd in een rustig hoekje opgelegd

Het was toen al een eeuw oud en begon vrolijk aan zijn tweede Oorlog van 1914, van 1939. Het begreep niets van de neerdonderende V2's en van de verbeten slag om Engeland. Het kwam alle verschrikkingen te boven en zag daarop met melancholie de invasievloot naar de kusten van Normandië uitvaren. .

Na de oorlog kwamen er weer mannen in het zwart met boeken, papieren en potloden. Niet dezelfde van vroeger, natuurlijk, maar wel van hetzelfde soort

Ze keken, onderzochten, klopten, peilden... Ze schudden toen het hoofd en zeiden :

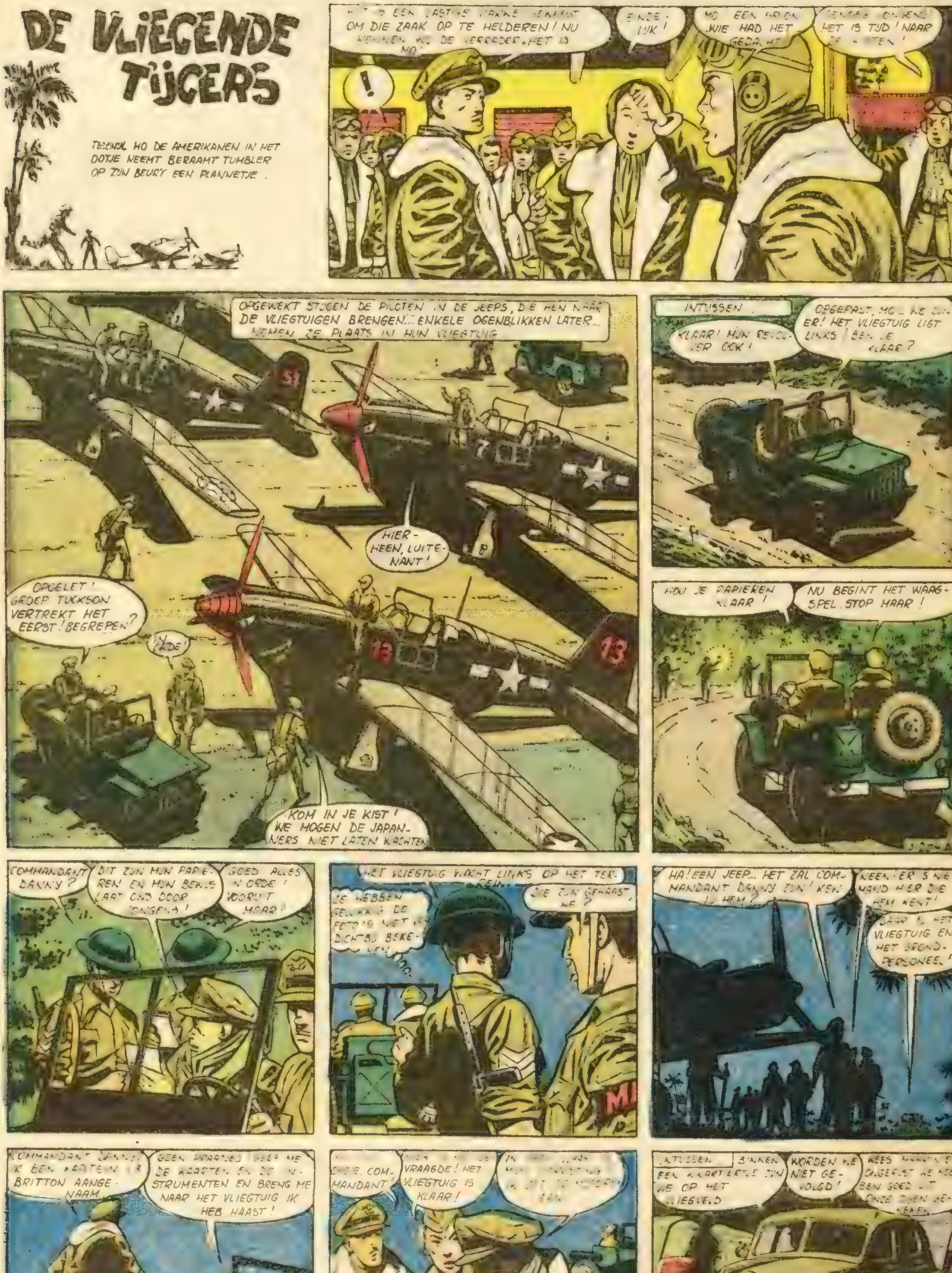
— Niets meer aan te doen !...

Dit was het einde

Een ogenblik is er nog aan gedacht om het oude karkas aan Frankrijk terug te geven, maar ook dat plan werd opgegeven Toen zou het de gewone dood van een oorlogsschip sterven. Het werd buitengaats een eind de zee op gesleept met een lading dynamiet in de romp. Op de hoge kampagne waaiden de vlaggen van Engeland en Frankrijk Een geweldige knal en statig, langzaam, verzonk het laatste schip uit Napoleons tijd in de golven. In twintig minuten was alles gebeurd...

Met militaire eer begraven !

W M.

DE VLIEGENDE TIJGERS
TERWIJL HIJ DE AMERIKANEN IN HET OOTJE NEEMT BERAAMT TUMBLER OP ZIJN BEURT EEN PLANNETJE.
OM DIE ZAAK OP TE HELDEREN! NU
EINDE-LIJK!
WIE HAD HET
HET IS TIJD! NAAR
OPGEWEKT STIJGEN DE PILOTEN IN DE JEEPS, DE HEN NAAR DE VLIEGTUIGEN BRENGEN... ENKELE OGENBLIKKEN LATER NEMEN ZE PLAATS IN HUN VLIEGTUIG
HIER-HEEN, LUITE-NANT!
OPGELET! GROEP TUCKSON VERTREKT HET EERST! BEGREPEN?
KOM IN JE KIST! WE MOGEN DE JAPANNERS NIET LATEN WACHTEN
INTUSSEN
KLAAR! MIJN REVOLVER OOK!
OPGEPAST, HO... WE ZIJN ER! HET VLIEGTUIG LIGT LINKS!
HOU JE PAPIEREN KLAAR!
NU BEGINT HET WAAGSPEL. STOP MAAR!
COMMANDANT DANNY?
DIT ZIJN MIJN PAPIEREN EN MIJN BEWIJS
GOED ALLES IN ORDE! VOORUIT MAAR!
HET VLIEGTUIG WACHT LINKS OP HET TERREIN.
HA! EEN JEEP... HET ZAL COMMANDANT DANNY ZIJN! KEN JIJ HEM?
VLIEGTUIG EN HET GRONDPERSONEEL!
BRITTON AANGENAAM
STRUMENTEN EN BRENG ME NAAR HET VLIEGTUIG IK HEB HAAST!
MANDANT!
VRAAGDE! HET VLIEGTUIG IS KLAAR!
WORDEN WE NIET GEVOLGD!

BLIK IN HET
EINDELIJK !..IK BEGON HET BE-
IK MAAK HET VLIEGTUIG KLAAR OM OP TE STIJGEN. ALS MISS HOLMES AANKOMT BRENG JE HAAR ONMIDDELLIJK IN HET VLIEGTUIG.
NIET ERG SYMPATHIEK !
MO ZET DE MOTOREN VAN HET VLIEGTUIG AAN. HET GERONK VAN DE TWEE MOTOREN DREUNT DOOR DE NACHT.
OP HET VLIEGVELD VAN SOE-SJOW VERTREKKEN OP DAT OGENBLIK GROEPEN 5.7 EN 8 VAN DE EENHEID OM EEN AANVAL TE WAGEN OP SINGAPORE
DIE ARME JAPPEN! HET IS TOCH ECHT JAMMER, DAT WIJ HEN MOETEN WAKKER MAKEN.
OP DAT OGENBLIK
HET TUMBLER...OPGELET! DRIE GROEPEN JAGERS-BOMBARDEMENTSVLIEG-TUIGEN ZIJN ZOJUIST OPGESTEGEN RICHTING ZUID, VERMOEDELIJK DOEL HANOI
BIJ BOEDDHA! DAT IS ERNSTIG !.. IK ZAL ONMIDDELLIJK VERSTERKING VRAGEN. VOOR DE VERDEDIGING ! .. IN ORDE TUMBLER, GOED WERK !
NIET, HEERSCHAP ! JE BENT TOCH BIJNA GEKN
ZERO S ZULLEN TEVERGEEFS WACHTEN TE HANOI, EN BUCK KAN ZONDER GEVAAR DE REIS AANVANGEN, TERWIJL DE JONGENS SINGAPORE BOMBARDEREN.
DE JAPANSE
EN DE NOORDELIJKE
GROEP AAN AL DE JAGERS..
ESCADRILLES TER VERSTERKING NAAR HANOI DE LIST VAN TUMBLER IS GESLAAGD
RICHTING HANOI,
TOESTELLEN VERWACHT ! GEEF ACHT RICHTING HANOI !
HIER IS HET VLIEGVELD, MISS HOLMES ! WE WORDEN VERWACHT !
IK HOOP DAT IK NIET LANG ZAL MOETEN WACHTEN OP COMMANDANT DANNY !
MISS HOLMES? WEES WELKOM !
WAAR IS COMMANDANT DANNY?
HIJ IS AL IN HET VLIEGTUIG
IN HET HOSPITAAL...
WAAR.. BEN IK.. SUSAN ! DE DOCUMENTEN ! WAT IS ER GEBEURD ?
TOE NU .. WORDT WAKKER COMMANDANT ! JE BENT IN HET HOSPITAAL EN JE HEBT GESLAPEN DAT IS

— Zalig Pasen en vrolijk feest !...

Dat is de blije wens van Sjarel, Snuffel en niet minder van Piet Kwabbernoot, die al een extra grote strooien hoed heeft opgezet. Niet om het armtierig spruitsel op zijn hoofd tegen de lentezon te beschermen, maar om straks zoveel mogelijk eieren uit onze knollentuin te rapen ! Wat zullen we hem naar het ei van Columbus laten zoeken !...

Vanzelfsprekend wordt dit een Paasknollentuin ! De eer om die te openen komt toe aan **PALLIETERKEN** uit **Gottem.** Zalig Pasen, Jules ! Ik wed, dat alle knollentuinrakkers uit de aanhef van je knol lezen, dat je leerling-vlieger bent. Ssst !.. Dat P. K. het niet hoort, want die zou beslist mee de lucht in willen ! Laten we hopen dat je fijn door je examens rolt. En geloof maar, dat Snuffel je « opgang » hartelijk volgt.

DE PAASZONNE ZIT IN HET OOSTEN

De Paaszonne zit in 't Oosten...

Door de hemel trekken langzaam de dikke, hoge kettingwolken voorbij. Heel de wereld is overspannen. Ringaaneen komen ze van uit het diepe Noorden naar omhoog gekropen om na een lange, lange weg, zich op een hoop te gaan neervleien ginder ver achter de dennebossen in 't Oosten. Altijd maar houden zij de arme zon achter hun zwaar lijf verdoken. De aarde ligt donker en koud naar boven te kijken.

Doch zie, op die koele morgen — het laatste rood der opkomende zon is pas verdwenen — zijn de wolken van de hemel weggevaagd. In de Zondagslucht staat een nieuwe lentezon te glinsterlachen. De eerste weidebloemen kruipen tussen 't heroplevende gras uit en schudden de dauwdruppels van hun tere stengels. Vol nieuwe roze en witte kleuren liggen de bleek-groene weide te glimlachen aan de rand van de zachtgerimpelde rivier. Nu spiegelen zich geen wilde wolken meer in 't frisse water, maar een dartel windje trekt mooie golfjes over 't watervlak. Zie, tussen die groene takjes daar, komt het eerste stekelbaarsje reeds uitkijken. Vanuit het zwarte denneboske schiet de leeuwerik juichend omhoog... de Paaszonne zit in 't Oosten !

De dagen zijn reeds veel langer. Nu komt de moegewerkte arbeider weerom bij klare thuis. Straks kan hij nog in de hof werken. Voorbij is weer de tijd van het moeilijke strompelen door vuile, stikdonkere dorpsstraatjes, voorbij de martelgang in de inktzwarte duisternis. De bleke lampen in de enkele dorpslantaarns glimlachen flauw tegen de ondergaande zon. Straks wordt hun vlam weerom met 'n uurtje ingekort.

Ook de kille Noorderwind is verdwenen. De zon strooit haar eerste warmte over 't land en wekt nieuw leven in de eerst dichtgesloten aarde. Weerom schiet de bedrijvige boer aan 't werk...

... De Paaszonne zit in 't Oosten.

Als de mensen na een zware dagtaak 's avonds van het goede weer genieten om nog eerst even 'n luchtje te scheppen, voelen ze dat er iets veranderd is in hun leven. Weg is de zwaar te tillen last van de lange donkere winter met zijn koude hagelbuien en zijn snijdende Noorderwind. Een nieuwe open horizon, vol levenslust is in de plaats gekomen. Ginds in het dichte schaarhout tussen de denneboompjes zit de merel er over te vertellen. Ook hij voelt dat er een nieuw leven op komst is !

Boven de wereld staat de nieuwe lentezon. Mensen en dieren, bloemen en planten, alles koestert zich in haar weldoende stralen.

Uit het zwarte denneboske schiet de leeuwerik omhoog tot hoog zeer hoog in de blauwe hemel. Daar hangt hij te snikken van blijdschap om al het schone, dat God voor ons hier op de wereld heeft neergegooid.

Ik lig op mijn rug in het warme gras en kijk in de hemel. De takken van het tere perzikboompje zijn vol dikke mollige botten geschoten. Er doorheen zie ik enkele dartele schapenwolkjes, die over de blauwe effenheid van de lucht wegspoelen en .

. de Paaszonne zit in 't Oosten !

PALLIETERKEN uit **Gottem.**

BLAUWE TOEKAN 26.438, die intussen naar BREDENE AAN ZEE verhuisd is, zorgt ook voor een vlot paasverhaal. Heel aardig bedacht, Hans ! Mijn beste paaswensen voor jou, je familie en alle rakkers aan de kust

BLAUWKRAAGJE KNAPT HET OP !

Tam-Tamp, de dorpsklok, was al op jaren. In 1581 had meester Theodoor haar gegoten en sindsdien ging ze jaar op jaar met Pasen haar zoete vracht halen. Dan strooide ze kwistig prachtige eieren, in alle mogelijke tinten. Er waren er van suiker en marsepein, van chocolade en fondant, mooi beschilderde en eenvoudige effen-witte. Er waren er met spikkeltjes suiker of chocolade. En dat alles in elk formaat tussen een duiveneitje en het

De Drie Caballeros. Een nagetekende knol van WITTE LEEUW 29.695 uit Gent.

product van de uitvinder der struisvogelpolitiek...

Lekkere zoete kuikentjes en chocoladen klokjes met zilverpapieren klepeltjes vielen met de bonte eieren tussen lachende paasbloemen in het frisse gras !

En als jonge snaken, met een mandje gewapend, de mooie eitjes luidruchtig inpikten dan, zwol Tam-tamps hart van vreugde en zingend trok ze dan haar toorn weer in.

Maar dit jaar vreesde de goede oude klok de kinderen van het dorp te moeten teleurstellen. Haar vleugels zaten vol rheumathiek. En stijf als ze was ! Ook haar stem werd algauw hees van het wenen.

Toen ze op een dag weer eens te snikken hing, trippelde haar oude vriendin Groenstaartje, de reisduif, door een galmgat naar binnen. Wat schrok ze toen ze die vrolijke klok van vroeger daar zo zag treuren ! Bezorgd vroeg ze, wat eraan haperde. Tam-tamp vertelde al haar leed van naaldje tot draadje.

Opeens klaarde Groenstaartje's snuitje op.

— Daar zal Dokter Wijzenbal wel iets op weten ! piepte ze en wip, ze was weg !

Maar toen de grote wijzer van Recies, het torenuurwerk, vier-vijf cijfers verder was, kwam Groenstaartje met hangend kopje terug. De dokter was voor lange tijd op reis ! Doch ze had haar grote zus meegebracht : Grijsborstje. Die raadde Prof. Serum aan, maar het verging haar zoals haar zus. Geen mens thuis.

Gelukkig, was het slimme Blauwkraagje, een volle nicht van de twee andere duiven, meegevlogen

— Bij welke dokter wil jij gaan nicht ? vroeg Groenstaartje.

Haha ! lachte de slimme vogel : Dat zou je graag weten, hé ! Ik ga bij dokter... Blauwkraagje, hihi ! Kijk dat flesje eens ! Iets uitstekends !

En warempel, het middel was amper opgedroogd, of Tam-tamp was weer zo fit als een piepjong klokje...

Toen de kinderen van de omtrek dat jaar weer eikes kregen, was dat niet alleen aan Tam-tamp, maar ook aan de drie reisduiven en vooral aan Blauwkraagje te danken !

BLAUWE TOEKAN 26.438
uit Bredene aan Zee.

Uit de vele andere opstelknolletjes verdient het werk van **STAALHART 30.170** uit **Eksaarde** zijn plaatsje. Een eervolle vermelding is er voor **Old Shatterhand 30.132** eveneens uit **Eksaarde** en voor **J. B.** uit **St Michiels** voor zijn « Zonsopgang ».

EEN STILLE HELD

— En toch krijgen ze de brug niet, bromt sergeant Rab.

Al twee dagen wenden de Pruisen vruchteloze pogingen aan om de brug in handen te krijgen. Het regent lood en schroot om de loopgraven. Hier zit 'n soldaat te roken, daar ligt er een te slapen en ginder zijn er vier gezellig aan 't kaarten.

Plots scharrelt sergeant Rab recht :

— Een vrijwilliger voor 'n zeer gevaarlijke opdracht !

De mannen bekijken elkaar.

Pijnlijke stilte.

— Ik !...

Een jongen van ongeveer twintig jaar staat voor de sergeant.

— Kunt ge zwemmen ?

— Als 'n vis, sergeant.

In korte woorden legt de sergeant de jongen uit, hoe de brug moet ondermijnd worden...

De avond valt. Guido komt bij de sergeant.

— Wil u m'n oud moederke in Viersel zeggen.. als ik... ja... als ik niet terug kom... dat ik op haar wacht hierboven ?...

De sergeant is zo ontroerd, dat hij geen woord kan uitbrengen. Hij knikt slechts ja...

Het riet ritselt, de duisternis slokt de verdwijnende jongen op. De minutenwijzer kruipt traag over de wijzerplaat. Twee minuten, drie... vier... vijf... tien... Plots een helwitte steekvlam, gevolgd door een oorverdovende slag. De brug is nog slechts een chaos van brokken beton en verwrongen ijzer.

Ergens in Antwerpen bidt een oud moederke voor haar jongen !...

STAALHART 30.170 uit **Eksaarde.**

In het dichterknollenperk juicht ook de nieuwe lente ! **ZEPHIER 26.834** uit **Meerhout** vertoeft nog in winters tij, dat hij in rhythmische, suggestieve regels poogt te vangen. Blij, weer werk van je te zien, Jan ! **RI-RANK** uit **O. L. Vrouw-Lombeek** schetst de overgang. Alleen de laatste strofe is iemand uit de geboorteplaats van een dichter als August van Cauwelaert onwaardig, René ! **KEN MAYNARD** uit **Dendermonde** is reeds helemaal door het lentegebeuren bezield. Alleen, Ken ziet zelf toch wel, hoop ik, dat zijn dichtsel geen sonnet is. Lees veel goede poëzie ! Eervolle vermelding voor het dichtknolletje van **Jan Kordaat 22.074.** Is het werkelijk helemaal eigen werk, Arseen, — dus zelf gedicht ook ! — biedt het dan nog eens ter planting aan. Dan krijgt het een ereplaats !

WINTER-NOCTURNE

Traagzaam sluipen d'uren
Van de nacht ;
Op hun kousevoeten
Rythmisch-zacht...

En een warrelwindje
Fluister-stil,
Roert de lome bomen
IJzig-kil.

Rustend in het maanlicht
Effen-glad,
Pinkeloogt de sneeuw nu
Blinkend nat.

Boven alles welvend
Klaar en zacht,
Glinstertooit de hemel
Sterrenpracht.

Raadselachtig schitt'rend
Onverwacht,
Valt één van die sterren
In de nacht.

.. Op hun kousevoeten
Rythmisch zacht ;
Sluipen traag de uren
Van de nacht.

ZEPHIER 26.834 uit **Meerhout.**

DE LENTEBODE

Ach ! die nare winterdagen.
Duren eeuwig-lang.
Hoor natuur en mensen vragen :
« Wanneer weer lentezang ? »

Door de wolken zendt de zonne
Al eens een blijde straal.
« Is de lente nu begonnen ? »
De vraag klinkt telkenmaal.

Doch de zon beveelt . Nog wachten !
Maar weez' deez' stralenbend' :
— Naar dewelke allen smachten —
Bode van de lent'.

RI-RANK uit **O. L. Vr.-Lombeek.**

LENTE

't Is groen, 't is groen al wat ik zie
Van bossen, weiden, velden,
't Is blauw, dat spant om 't nieuw gejoel
Van zwaluw's lente melden.

Natuur ontwaakt, zij strekt de leên,
En lacht, onaangeroerd en rein
En waar zij lag, daar groent het al
En blauwt een klare baldakijn.

Zo juicht mijn hart om t lentezijn
En springt van 't lange stille-zijn
In vastenvrouw en sombre nacht.

Nu wil ik went'len mij in vreugd
En zingen 't juichlied van de jeugd.
Dat looft mijn jonge kracht.

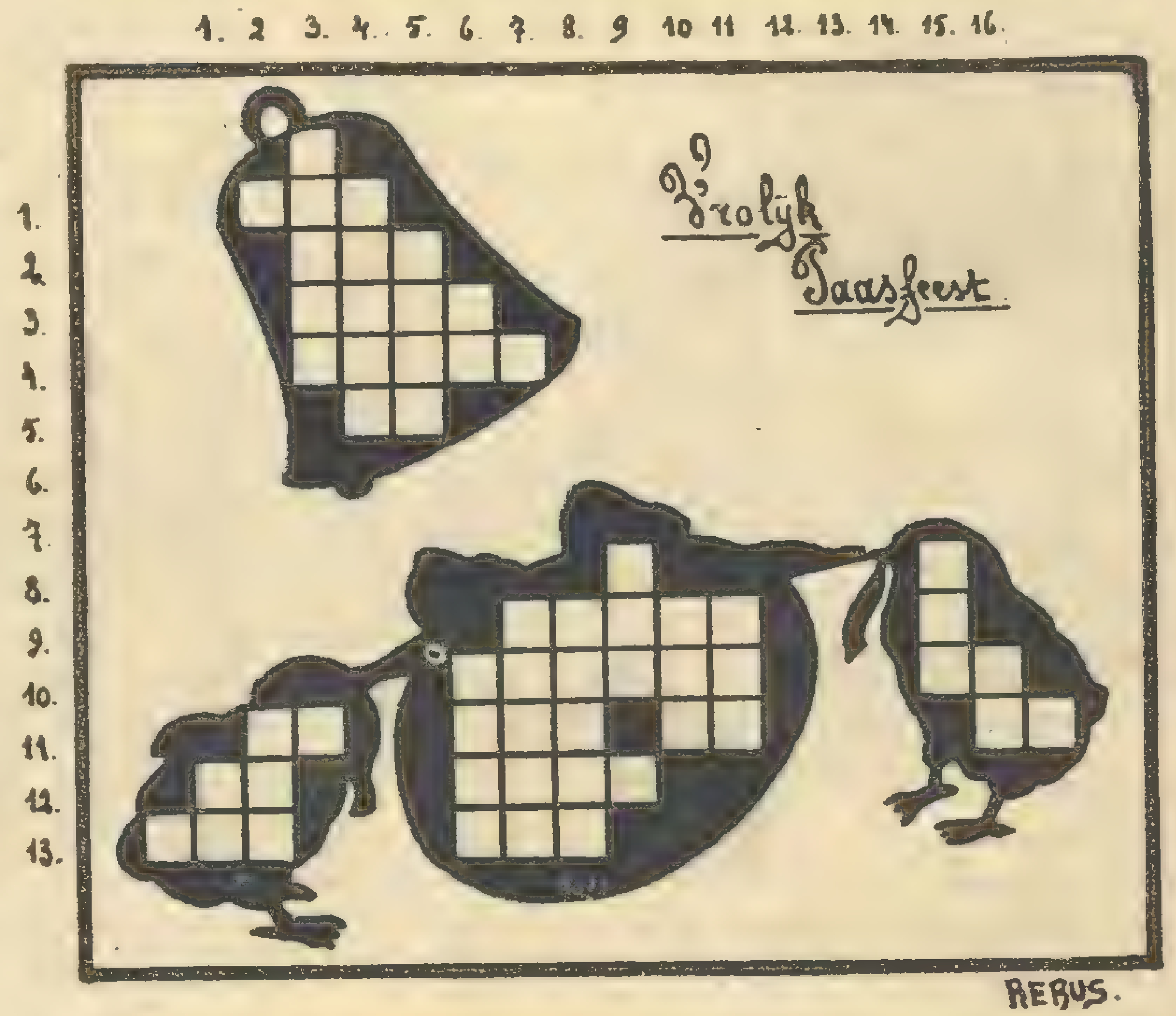
KEN MAYNARD uit **Dendermonde.**

Peter Pan is de onvermoeibare in het zenden van postkaarten vanuit de schoolkolonie. Prettige Paasvacantie, jij en alle rakkers daar, Jeanke ! **Witte Arend 29.871** uit **Sint Jansteen (Ndl.)** tekende P.K. in potlood en **Will Scarlet 29.871** uit **Eisden** Lucky Luke op Jolly Jumper in kleuren ! Anders uitstekend werk, Robert ! Je hebt prachtig volgehouden. Zogauw Sjarel een plaatsje vrij heeft, planten we je schip ! **De Rode Gaai 29.672** uit **Holstade** verdient een eervolle vermelding voor zijn twee tekenknolletjes, evenals **De Blonde Caballero 29.057** uit **Machelen.** Albert zal nog flink moeten oefenen !

Zo, en nu rest ons niets meer dan jullie ouders, broers en zusjes van harte een « Zalig Pasen » te wensen, een prettig en gezellig Paasfeest en allemachtig veel plezier voor onder de Paasvacantie ! P. K HEEFT MOOI WEER BESTELD, ZODAT JULLIE ER RUSTIG OP UIT KUNNEN TREKKEN ! Maar vergeet het werk voor onze knollentuin niet ! Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes, die weer achterop gesukkeld zijn Maar ook tot hèn zal de lente spreken ! Wie weet ! Allen kluiten, gieters en tabakszakken groeten van Sjarel, P. K en

jullie Paasknollentuinman
SNUFFEL

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Zwaardvis. — 2 : Lidmaat. — 3 : Spijsverteringsorgaan. — 4 : Feestdag. — 5 : Afkorting van Item. — 9 : Plechtigheid — 10 : Dienstwagentje op spoorwegen. - Achter. — 11 : Verkorting van vader. - Vaas. waterkruik. - Verkorting van Klemtoon. - Muzieknoot — 12 : Komt van de kip. - Woonplaats van vogels. — 13 : Schoenmakersspriem Lage vrouwenstem (in de muziek)

VERTIKAAL

1 : Lengtemaat. — 2 : In het water levend dier — 3 : Ziekelijke samentrekking der spieren. — 4 : Zwarte raafachtige vogel. — 5 : Houten paal op schepen om de zeilen op te houden. — 6 : Persoonlijk voornaamwoord. Maangodin 7 : Riviervis. — 8 : Tegenstelling van scherts. — 9 : Huldebewijs. — 10 : Geitenbaard. — 11 : Pasgang van een paard — 15 : Kip. — 16 : Slede

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ar. — 2 : Gram. — 3 : Ezel. — 4 : Web. Ze. — 5 : Fooi, Lam. — 6 : Elp. Azalea. — 7 : Balans, Fel. — 8 : Sas, Pier — 9 : Er, Pap — 10 : Snor. — 11 : Geel — 12 : Te

Vertikaal. — 1 : Eb — 2 : Klas. — 3 : Plan. — 4 : Bef As. — 5 : Boon, Eng — 6 : Are, Sproet. — 7 : Razzia, Ree. — 8 : Mee, Zeep. — 9 . La. Rat — 10 : Zalf — 11 : Meel. — 12 : Al.

Clubnieuws

WEL EN WEE VAN EEN CLUBLEIDER

Deze week wil ik een rakker aan het woord laten, die me vertelt over zijn ervaringen met zijn plaatselijke Robbedoesclub. Ik geloof, dat dit voor heel wat andere rakkers een openbaring kan worden

Twee jaar geleden, schrijft hij, was ik een schuchtere en verlegen jongen. Ik had geen vrienden en verveelde me soms erg. Toen besloot ik op een goede dag een oproepje te laten publiceren in « Robbedoes ». Enkele weken later verscheen het in ons geliefd weekblad Die Zaterdag namiddag kreeg ik bezoek van een jongen, die ik vroeger al gezien had, maar die ik toch niet goed kende De eerste tien minuten wisten we niet goed, wat we elkaar moesten vertellen, maar daarna was het, of we altijd vrienden waren geweest. Ik ontdekte, dat hij veel van postzegels hield en dat we elkaar konden helpen om onze verzameling te vergroten en te verfraaien Gedurende enkele weken kwamen we elke Donderdag bijeen, nu eens bij mij thuis en dan weer bij hem Toen stelde ik hem op zekere dag voor om samen een fietstochtje te ondernemen. Dit nam hij onmiddellijk aan en beloofde zelfs, een andere vriend van hem mee te brengen. Ik stelde heel zorgvuldig het programma op, zocht in verschillende boeken interessante bizonderheden op over de streek, waar we doorheen zouden rijden, en zo wist ik hen onderweg onderhoudend bezig te houden.

's Middags legden we de meegebrachte mondvoorraad bij elkaar en peuzelden die gezamenlijk op. Zij waren opgetogen over de tocht en wij spraken af, dat wij elke maand zo'n reisje zouden ondernemen. Dank zij de opgedane ervaring kon ik de volgende tochtjes steeds beter voorbereiden. Dit vergde natuurlijk tijd en inspanning van mij, maar aangezien zich nieuwe leden bij onze club voegden en zij mijn leiding op prijs schenen te stellen, werd ik ruimschoots beloond voor mijn moeite. Bovendien was het ook voor mezelf een uitstekende leerschool Ik overwon mijn schuchterheid. was niet bang meer om hier en daar inlichtingen te vragen, durfde mijn gezag laten gelden zonder mij daarom op te dringen In één woord : ik was een heel andere jongen geworden

Nu zijn we aan het sparen voor een tent en tijdens de grote vacantie gaan we kamperen in het Groothertogdom Geen van onze leden had dit twee jaar geleden ook maar durven dromen, maar nu lijkt het ons heel gewoon. De moeilijkheden schrikken ons niet meer af, want we hebben ondervonden, dat niets te moeilijk is en dat we met een gemeenschappelijke krachtsinspanning veel kunnen verwezenlijken. Wij hebben nog veel plannen, die we allemaal zullen uitvoeren, maar we nemen niet te veel hooi ineens op onze vork

Moet ik daar nog iets aan toevoegen ? Alleen deze twee vaststellingen : 1) Een plaatselijke club komt niet vanzelf tot bloei. Er moet hard voor gewerkt worden 2) Een plaatselijke club is gewoonlijk waard wat de leider waard is. want van hem gaat de stuwkracht uit

OPROEPEN

Rakker Herman Van Minnebruggen Van de Wiellei 40, **Brasschaat,** heeft een voetbalploeg gesticht voor rakkers van 10 tot 13 jaar Inschrijvingen elke avond en Donderdags vanaf 2 u

Rakker Silveer De Bruker, Antwerpse steenweg 44. **Turnhout,** schrijft elke dag vanaf 5 u. en 's Zondags van 10 tot 12 u., nieuwe leden in. Roeien. lopen. voetbal. tennis, kamperen, enz

Marcel Boumans. leider van de F T C club, heeft besloten, een vriendenkring op te richten voor rakkers, die zelf niet veel voelen voor opstellen, maar toch veel van letterkunde houden. Zij zullen met elkaar en met de schrijvers van de F T. C.-krant in verbinding worden gesteld Deze krant zullen ze tegen een geringe vergoeding kunnen ontvangen Belangstellenden kunnen schrijven aan s/12634 Cap. Boumans A 22 Co. Moyenne REME BPS 8 ABO. Voor correspondenten uit België : geen postzegel plakken In de rechterbovenhoek alleen M D schrijven

BRIEVENBUS

Red Ryder 29471. — Om lid te worden van de R. V. C. doe je precies hetzelfde als voor de R C Je moet er natuurlijk bijvoegen, dat je lid wil worden van de R. V. C. Ook de onkosten zijn dezelfde : 15 fr. (2,50 fr als je geen speldje verlangt.)

GEHEIME BOODSCHAP

4RZ3J N—PH46 —54N823K —N5414XR 500 P296S423 JK4C20 8S+9XR 19N4NK424 3NH—2X9N7N0 R—8X47—4S 1R3J 3NX474 R29N78 3NX4NM95 Z02X4N —XK79XR74 C208S92S P97X4S 6—424N036 745R— N7—PR3J Z4NM9X R4XN C208S 63CH64N 3SN 34692X4S4RM —46H9R754 +4RK6+—R74N 4N796K 9NH42 9XS19 N74 500 C20824374R SN34654Z457+—R74NZ42FS N34619N74H42 F6.

De Leeuw van Vlaanderen
naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE
Platen van Wik scenario van P. DURBIN
ER ZIJN OGENBLIKKEN WAAROP DAPPERHEID MOET WIJKEN VOOR VERNUFT.
WAT ZIJN DAT VOOR VREEMDE WOORDEN, MEESTER?
IK VREES DAT IK U BEGRIJP!
ALS WE ONS VERZETTEN ZULLEN ONZE LIJKEN WELDRA TUSSEN HET PUIN VAN ONZE VADERSTAD VERSPREID LIGGEN VROUWEN EN KINDEREN ZULLEN DE PROOI WORDEN VAN DE ZEGEVIERENDE VIJAND
EN DAN?
MOGEN WE ONS DAN NIET VERDEDIGEN, MEESTER?
DE FRANSEN ZIJN HONDERDMAAL STERKER DAN WIJ LAAT ONS GEEN NUTTELOOS BLOED VERGIETEN WE MOETEN ONZE KRACHTEN SPAREN TOT DE DAG, WAAROP DE ZEGE VAN DE LEEUW ZEKER IS!
IK GELOOF DAT GE GELIJK HEBT MEESTER
WE MOETEN DE STAD OVERGEVEN, VRIENDEN
OVERGEVEN? DE EERSTE DIE DAT WOORD NOG UITSPREEKT SPLIJT IK DE HERSEPAN. EEN VLAMING KENT DAT WOORD NIET! ZELFS PIETER DE CONINCK HEEFT HET RECHT NIET ONS DERGELIJKE RAAD TE GEVEN!
JUIST!
DE CONINCK IS EEN VERRADER!
TER DOOD MET DE VERRADERS!
WE ZULLEN DE FRANSEN LATEN ZIEN HOE DE VLAMINGEN WETEN TE STERVEN!
WEG DE VERRADERS!
DE CONINCK TER DOOD!
MOGEN WIJ DULDEN DAT EEN MAN ALS DE CONINCK ONS AANRAADT BRUGGE EN VLAANDEREN TE VERLOOCHENEN?
VRAAG HEM REKENSCHAP!
UW LAATSTE UUR IS AANGEBROKEN, VERRADER!
38

de BLAUWE SPERWER
door Sirius
ERIK IS AAN EEN VRESELIJKE DOOD ONTSNAPT. DE AUTO STORT TE PLETTER IN HET RAVIJN. LARSEN, DIE HEM MET EEN FIETS IS ACHTERNA GEREDEN KOMT BIJ HEM. SAMEN ACHTERVOLGEN ZE NU HAWKINS DIE IN HET RAVIJN IS AFGEDAALD.
VERLOREN MOEITE.
IK HEB GEWRICHTSRHEUMATIEK, HAAR DAT HINDERT JOU NIET, WEL?
VOORUIT, OUWE JONGEN! WE MOETEN HEM KRIJGEN!
LUISTER... EEN MOTOR DIE AANSLAAT.
KOM TOCH MAAR.
HIJ IS HET! IN EEN MOTORBOOTJE! IK SPRING ER OP!
MAAR PETER IS ZICH HET GEVAAR BEWUST EN VERSNELT ZIJN VAART...
25A
WEL? WAAR IS HIJ NU?
AL VER WEG. KOM TERUG AAN WAL. ZO KUN JE HEM TOCH NIET INHALEN.
OPNIEUW VERSCHEURT HET KNALLEN VAN EEN MOTOR DE STILTE.
HE? WAT IS DAT? KOMT DIE GEK TERUG?
HET GELUID KOMT VAN DE ANDERE KANT.
EEN BOOTJE MET BUITENBOORDMOTOR KOMT NADER. EEN MEISJE HOUDT HET ROER.
TEUF TEUF TEUF
VERDRINKT UW VRIEND?
NEEN, JUFFROUW. MAAR DE HEMEL HEEFT U GEZONDEN. MOGEN WE AAN BOORD KOMEN?
HAWKINS ZWALPT OP DE GOLVEN, EN ROEPT DE HULP IN VAN DE U-35...
HALLO U-35... HALLO U-35... IK ZIT IN MOEILIJKHEDEN, KOM MIJ HELPEN...
25B
HET BOOTJE MET ONZE TWEE VRIENDEN NADERT SNEL.
WAT HEEFT DIE MENEER GEDAAN?
WE WILLEN HEM ENKEL MAAR EEN KOOL STOVEN!

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
TWEE SCHURKEN BEDREIGEN DE "VAT-FENH-LING" DIE KORDAAT JEFKE EN PROFESSOR BOLS IN HUN GROTTEN VERBERGEN.
LUISTERT!.. ALS JE NIET DADELUK TERUGKOMT MOET JE HET ZELF MAAR WETEN! IK ZEG MAAR: WE ZULLEN DE GROVE BORSTEL GEBRUIKEN!
KOM, ALFRED, WE GAAN TERUG NAAR DE HUT, HET PHOSPHORGAS HALEN!
DE BANDIETEN KEREN ZICH OM EN VERWIJDEREN ZICH TERWIJL ZE BESPREKEN HOE ZE HET BEST HET GAS KUNNEN GEBRUIKEN.
IN DE SPELONK...
ZE GAAN TERUG... MAAR WAT BEDOELEN ZE MET DIE GROVE BORSTEL?
ZE VERTREKKEN?.. GELUKKIG MAAR. IK BEN NIET GERUST!
WE MOETEN HEN VOLGEN! ZE ZULLEN ONS NAAR HUN VERBLIJF LEIDEN. DAAR ZULLEN WE ZEKER WAPENS VINDEN. MAAKT DE INGANG VRIJ... EN VLUG!
TODO HEN!!
V.13A
WEG VRIJ! "IJZEREN HAND" KAN UIT!
DANK JE, JONGLO!
HOLA, JAN! NIET ZO VLUG! IK GA MEE! WACHT EVEN!
ED. PAAPE. V.13 B.
AGHO!
HE! KORDAAT. IK EH...!

de BAARD en de KALE
WE ZIJN BIJNA IN BOMBAY, KALE! NOG VLUGGER DAN WE ENKELE UURTJES GELEDEN DACHTEN!
WE GAAN TE VOET VERDER, MAAR WE MOETEN EERST DE AUTO ONKLAAR MAKEN! DAN KUNNEN MOGELIJKE ACHTERVOLGERS ER OOK NIETS MEER MEE UITRICHTEN!
IK BEN OP! ER ZULLEN IN BOMBAY TOCH WEL HOTELS ZIJN MET EEN FATSOENLIJK BED, NIET BAARDJE?
SCHILDWACHTEN! HAAL ONS PAPIE-REN MAAR VOOR DE DAG!
DE HEREN DE BAARD EN DE KALE? IN ORDE! WE VERWACHTTEN JULLIE!
IK BRENG JULLIE NAAR HET HOTEL! HET HELE HOOFDKWARTIER IS ER VERZAMELD!
IP72
8A
WE WORDEN TOCH WEL GOED BESCHERMD, HE?
BAARD, IK GA EEN BAD NEMEN! TOT AANSTONDS!
HE..? BINNEN!
PARDON, MENEER DE BAARD, MAAR...
.. HET VLIEGTUIG WAARMEE MENEER ZOEK-MANS NAAR BOMBAY KWAM IS VERDWE-NEN! SPOORLOOS VERDWENEN!
DIE KOENRAAD VLAM-OOG MOET EEN HELE BEN-DE HANDLANGERS HEB-BEN!
EN JULLIE HEBBEN DIT GEVON-DEN IN HET "SLANGENHUIS"? MAAR DIE BENDE BESTAAT NIET MEER!
? ?
GOEIE DAG, HEREN!
8B

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.